

TRĂZĂRI 23 AUGUST 1960

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Dej

Proletari din toate țările, uniți-o!

FLACĂRA

Nr. 33 (273) — 20 august 1960

Studenții clujeni vor primi la 23 August un prețios dar din partea statului nostru: minunata Casă de cultură a studenților, la a cărei construcție tineretul clujean a participat cu multe mii de ore de muncă patriotică.

CEL DE-AL III-LEA CONGRES AL U.T.M.

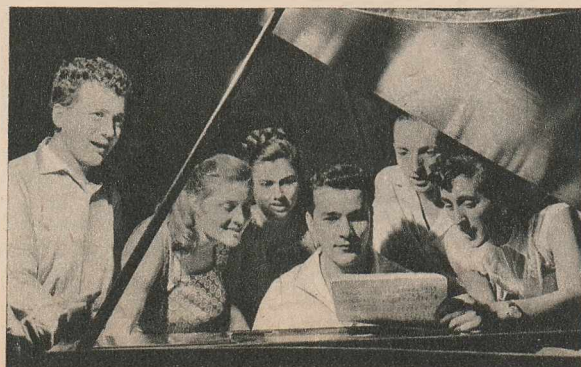
În încăpătoarea sală a Palatului Republicii are loc, în aceste zile din ajunul celei de-a 16-a aniversări a eliberării patriei noastre de sub jugul fascist, un important eveniment din viața tineretului nostru: cel de-al III-lea Congres al Uniunii Tineretului Muncitor.

Sub îndrumarea părintească a Partidului Muncitoresc Român, U.T.M. mobilizează și înflăcărează la lupta pentru desăvârșirea construcției socialismului mase largi de tineri și tinere din patria noastră: muncitori, țărani muncitori, militari, studenți, elevi, intelectuali, funcționari. În lumina celei mai înaintate ideologii a vremii noastre, ideologia marxist-leninistă, tineretul nostru se dezvoltă puternic și multilateral — partidul și statul nostru democrat-popular asigurându-i în acest sens nu numai cele mai largi drepturi, dar și baza materială pentru îndeplinirea lor. Educat de partid în spiritul dragostei fierbinți de patrie și popor, al devotamentului nemărginit față de ideile marxism-leninismului, tineretul nostru, în frunte cu organizația sa revoluționară, U.T.M., își aduce cu prisosință aportul la munca entuziastă a întregului popor pentru socialism, pentru pace și coexistență, pentru înțelegere între popoare.

Cel de-al III-lea Congres al U.T.M. va constitui prilejul unei noi afirmări a devotamentului față de partidul-părinte, precum și prilejul unui nou și puternic avânt al tineretului în lupta pentru îndeplinirea mărețelor sarcini puse de Congresul al III-lea al P.M.R., în lupta pentru însușirea culturii, pentru ridicarea conștiinței tineretului la nivelul cerințelor marii epoci pe care o trăim.

Fotografiile noastre înfățișează, la locul lor de muncă sau în timpul liber, pe câțiva dintre zecile de mii de tineri de pe întreg întinsul patriei, care au întreprins cu noi succese în muncă cel de-al III-lea Congres al U.T.M. și aniversarea zilei de 23 August.

La Casa de cultură a tineretului „VASILE ROAITĂ” din raionul Grivița Roșie brigada artistică s-a pregătit intens în vederea Congresului U.T.M. și a sărbătoririi zilei de 23 August. Iată-o la ora de repetiții.

La uzinele „23 AUGUST” din Capitală o sută de tineri muncitori, ingineri și tehnicieni au prezentat în acest an 124 propuneri de inovații, din care au fost adoptate 42, aducându-se economii anticipate de 826.535 lei până la sfârșitul anului. Iată-i pe tinerii inovatori Ilie Marinescu, turnător, și Gheorghe Grigore, ajustor, consultându-se la biblioteca uzinei (foto 1).

În primul semestru al acestui an, brigada de tineret de la secția a II-a vagoane a atelierelor C.F.R. „ILIE PINTILIE” din Iași (foto 2) a obținut economii în valoare de 70.000 lei. Membrii brigăzii au prilejul să-și petreacă plăcut timpul lor liber din zilele fierbinți de vară, în bazinul cu trambulină de sărituri construit chiar în incinta atelierelor (foto 3).

Alexandru ȘAHIGHIAN

POD ARCUIT

SPRE VIAȚĂ

Era o tăcere adâncă.
Moara nopții măcina cărbune și liniște.
Și-o dată cu noaptea ostașii au vorbit...
Au răpăit ca niște mitraliere
Și cuvintele. Fierbinți ca plumbii,
Au doborât umbre, idoli și minciună.
Parcă o furtună a repezit,
Deschizându-le,
Ferestrele largi ale adevărului.
Parcă s-au sfărîmat zăgazuri.
Parcă în stea nopții s-au aprins focuri.
Și, desfăcuți din lanțuri și bezne,
Am răsuflat și ne-am privit adînc
Și-am năvălit cu ura la oblînc,
Răzbunători și îndreptați de spate.
Păduri nebănuite, însetate,
De oameni din uzine și din sate,
Din țara ridicată în picioare,
Treceam un pod spre viață arcuit
Pe care cu partidul l-am zidit.
Știam de ce luptăm, de ce ne doare,
De ce smulgeam grenadele din cingătoare
Și revărsam cu ele fulgere de moarte.
Mulți dintre-ai noștri de plumbi au fost răpuși —
Acoperiți de giulgiuri — cu ostașii ruși,
Culcîndu-se spre slava tuturor, pe veci,
Prin grînele fierbinți, prin munții reci,
Cum s-au culcat de-a lungul vremilor strămoșii
Împodobind țărîna cu izvoade roșii.
Dar au căzut cu zîmbetul sub pleoape,
Aproape de pămînt, și mai aproape,
Să-l lase moștenire la urmași
Amestecat cu sînge și cu pași...

Din zorii-aceia mari ce ne-au cuprins,
Clădim în jurul nostru mai aprins,
Uzine de lumini — spre dimineață,
Spre comunismul dădora de viață,
Spre pomul încărcat care-și desface
Aprinsul rod cu sîmburii de pace.

Doi tineri discută aprins. Unul din ei (dreapta) este inginerul Avram Borceu, a cărui propunere a contribuit la lansarea de către colectivul uzinei a cunoscutei inițiative: „În fiecare secție — un nivel tehnic ridicat al producției”. În stînga sa: tovarășul Savu, secretar al organizației de bază de la oțelărie. Amîndoi colaborează permanent la problema ridicării nivelului tehnic al producției.

INIȚIATIVA ARE CUVÎNTUL!

Fotoreportaj de F. URSEANU

↑
Astfel l-a surprins aparatul fotografic pe tînărul inginer Nicolae Voicu. Cu zece ani în urmă el era lăcătuș-mecanic și încă nu-și terminase liceul seral. Azi e mecanic-șef al sectorului oțelărie. Recent — printre altele — el a propus crearea unei instalații pentru transportul pneumatic al nisipului uscat la turnătorie cu modele de ceră.

Așadar, sîntem din nou oaspeții uzinelor „Ernst Thälmann” din Orașul Stalin. De data aceasta sîntem aici în legătură cu o valoroasă acțiune întreprinsă de harnicii constructori de tractoare. Mai exact: am sosit acasă la cei care au pornit inițiativa: „În fiecare secție — un nivel tehnic ridicat al producției!” Inițiativă care din primele zile ale lansării a trecut dîncolo de porțile uzinei de tractoare, a fost întărită și dezvoltată imediat de către constructorii de autocamioane, pentru ca apoi să fie însușită de muncitorii de la uzinele „Semănătoarea” din București și de colectivul uzinelor „Strungul”, continuînd să găsească un larg ecou în rîndul colectivelor multor fabrici și uzine din țară...

★

În fiecare zi cîteva zeci de noi tractoare părăsesc halele uzinei. Pentru a ajunge la asemenea producție uzinele „Ernst Thälmann” au fost dotate an de an — prin grija partidului și guvernului —

cu mașini și utilaje de înaltă tehnicitate, s-a extins mecanizarea, s-a perfecționat continuu tehnologia. Iar, după cum prevăd documentele celui de-al III-lea Congres al Partidului, în 1965 uzina va livra nu 11.000 de tractoare cît a produs anul trecut, ci 25.000. Pentru zecile de mii de tractoare pe care le vor construi, muncitorii, tehnicienii și inginerii uzinei au găsit un nou și puternic imbold în recenta Hotărîre a partidului și guvernului cu privire la ridicarea nivelului tehnic al producției. Și acest imbold a dus la inițiativa de care vorbim. Ea s-a născut în focul unor fructuoase dezbateri în adunările deschise de partid, în grupele sindicale.

Rezultatele acestor acțiuni sînt minunate: numai într-un singur schimb aproape 500 de oameni din uzină au făcut propuneri de îmbunătățire a tehnicii. Prețioasele propuneri au fost făcute de muncitori cu experiență, de tehnicieni, de ingineri, de proiectanți, de tineri, de vîrstnici — de oameni care au ajuns să dovedească o anumită

maturitate în concepțiile lor asupra progresului tehnic. Mulți din ei au chiar viziunea de mîine a uzinei în care lucrează, cînd tot efortul fizic va fi preluat de mașină, de motorul electric, de aerul comprimat, de presiunea hidraulică...

★

Comunistul Avram Borceu a fost opt ani lăcătuș la Reșița. A muncit și a învățat, iar partidul i-a creat condițiile să poată urma facultatea de mecanică. Azi, la 33 de ani, are experiență și o calificare superioară: este inginer și șeful secției ajustaj din cadrul oțelăriei uzinelor de tractoare. Ce a propus el? Inițierea unei acțiuni sistematice pentru ridicarea — cu contribuția întregului colectiv — a nivelului tehnic al producției în fiecare secție. Lucrul acesta l-a explicat clar, pentru a fi înțeles nu numai de ingineri și de tehnicieni, ci de toți muncitorii din uzină. Propunerea tînărului inginer a constituit de fapt embrionul inițiativei. „În fiecare secție — un nivel tehnic ridicat al producției!” Aceasta

Sectorul „bloc-motor”. Ni se arată „pe viu” cum o mașină poate găuri metalul în zece locuri dintr-o dată. De ce n-ar putea — au demonstrat muncitorii, tehnicienii și inginerii din acest sector — să se găurească dintr-o dată în 19 locuri?!

Sectorul forjă. Discuția se poartă în jurul celor 15 propuneri făcute în vederea ridicării nivelului tehnic al producției. Iau parte la discuție: inginerul Virgil Baraș, șeful sectorului forjă, maistrul Radu Gheorghe și Al. Moldovan și muncitorul forjar Ion Borcea.

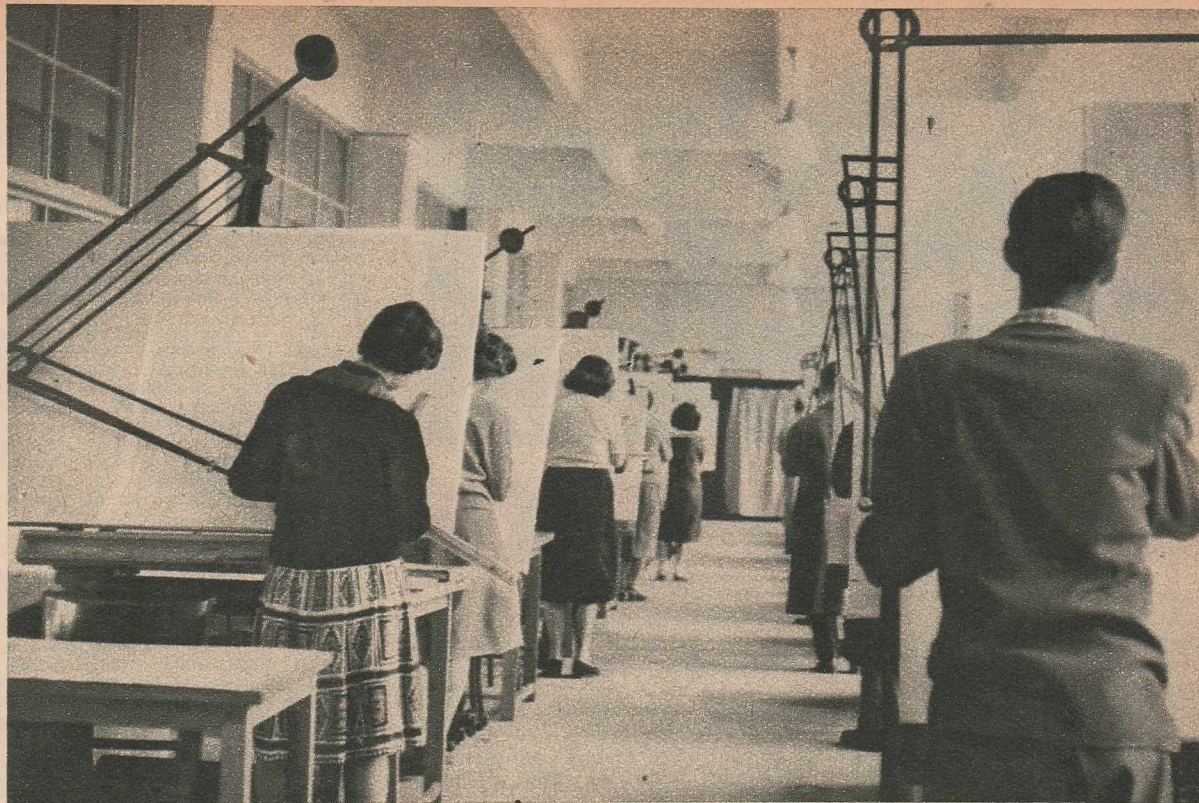

s-a petrecut acum o lună. De atunci pe biroul tovarășului Tripșea, secretarul comitetului de partid, și pe mesele de lucru ale șefilor tuturor sectoarelor din uzină au apărut sute și sute de propuneri — toate venite prin secretarii organizațiilor de bază sau de la grupele de studiere a posibilităților de dezvoltare tehnică în toate secțiile. La care propunere să ne oprim mai întâi? Toate dovedesc o preocupare deosebită pentru progresul tehnic. Un muncitor, comunistul Vasile David de la montaj general, a cerut specialiștilor un lucru care la prima vedere pare simplu: „construiți un dispozitiv cu care să se elimine montarea manuală, cu cheia, a roților tractorului!“ Aparatul propus nu-i însă ușor de realizat. Totuși, muncitorul Vasile David a sugerat și proiectul dispozitivului cu care, într-un minut sau două, pot fi înșurubate toate piulițele uriașelor roți ale tractorului. Un inginer de la „bloc-motor“, tov. Gh. Barbu, a arătat cum se pot economisi 57.000 de lei pe an mecanizând o operație foarte simplă: găurirea simultană a celor 19 orificii prin care o tavă — baia de ulei — se fixează cu buloane de motorul tractorului. Operația aceasta se face acum în aproape nouă minute, iar agregatul pe care-l propune o poate reduce la numai trei minute. Un alt inginer tânăr, Virgil Baraș, împreună cu un colectiv de la sectorul forjă, a făcut o propunere deosebit de prețioasă: introducerea încălzirii prin inducție a oțelurilor în vederea forjării, în locul încălzirii cu gaz metan. În acest fel se evită pierderile de căldură, randamentul crește, iar timpul de încălzire a cuptoarelor nu va mai dura 15-20 de minute, ci numai 2-3 minute. Prima încercare se va și face în curând. Tot aici un maestru, comunistul Al. Moldovan, a propus — oferind și soluția — mecanizarea operațiilor de transport pe bandă de la cuptoarele de călire la benzile de răcire. Ce aduce aceasta? Mărirea productivității, scurtarea ciclului de forjare, ușurarea muncii...

Ne oprim aici, numărul propunerilor depășind cadrul unui reportaj.

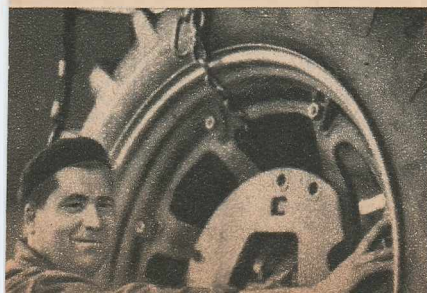
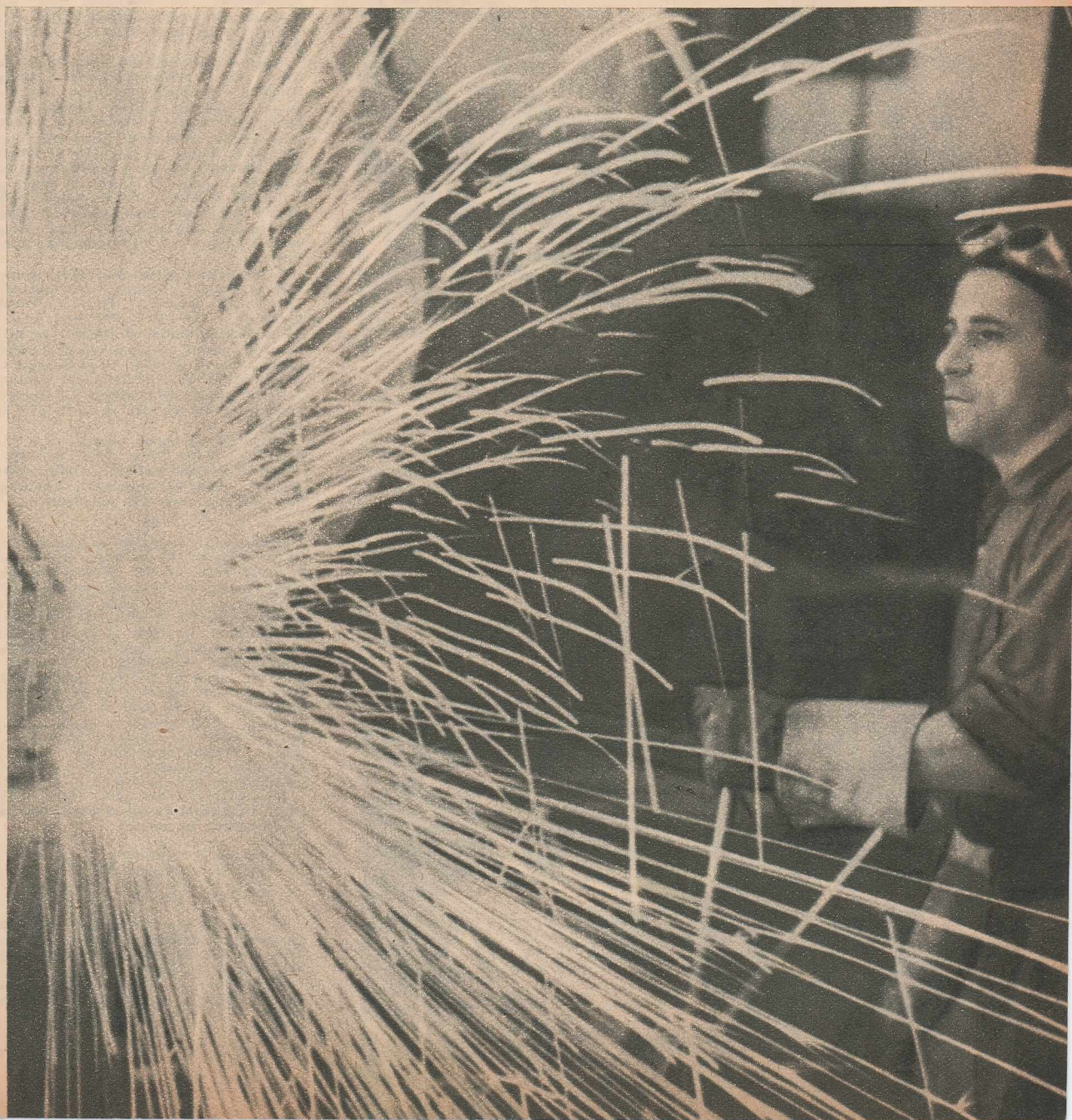
Subliniem însă că multe din aceste propuneri vor contribui încă anul acesta la o sporire substanțială a productivității muncii. Și aici, la uzina de tractoare, mărirea productivității muncii numai cu 1 la sută reprezintă echivalentul a sute de tractoare. Sau — prezentat și mai plastic — procentul acesta reprezintă o sumă cu care se pot construi 344 de apartamente pentru oamenii muncii!

Muncitorul Vasile David a sugerat ideea unui dispozitiv care să monteze automat, numai într-un minut, două, roata tractorului. ↓

Zeci de proiectanți, ingineri și desenatori concretizează în planuri idei noi, legate de modernizarea utilajelor din uzină; unele proiecte ating de pe acum nivelul automatizării, altele al semiautomatizării...

Nu-i foc de artificii, ci o operație mecanică nouă: asamblarea prin sudură electrică „cap la cap“ a pieselor tractorului în sectorul prese.

Schiță de George CIUDAN

ACUM 16 ANI

Acum 16 ani, peste beznele României burghezo-moșieresti a răsărit luceafărul pentru care poporul muncitor, condus de partidul comunistilor, a luptat cu eroice sacrificii. Acum 16 ani țara a ieșit la lume pe poarta de aur a libertății, înscriind în istorie începutul unei ere de adevărată domnie a poporului.

23 August s-a născut în patrie victorios în dreapta luptă cu călăii antonșcieni. Și, după doborârea dictaturii, glasului katișelilor i s-a adăugat glasul tunurilor românești, care au început să-și trimită ghiulelele împotriva jefuitorilor fasciști. Într-o minunată frație de luptă ne-am alaturat glorioșilor ostași sovietici, luptând de atunci cot la cot pînă la definitivă înfrîngere a fiarei hitleriste.

De la un capăt la altul al țării fierbeau clocotele luptei. Găzile patriotice, pregătite femeinic de către partid, au acționat eroic în nu-

mele revoluției (foto 1). Trupele hitleriste au fost puse cu botul pe labe. Vitejia poporului condus de partid le-a biruit (foto 2).

Nepieritoare au rămas în mintea noastră ceasurile de slavă vind în celatarea lui Bucur au intrat eliberatoare armatele sovietice. Pe fețele noastre au renăscut atunci zîmbetele pe care hitleriștii le înghețaseră. Am ieșit atunci în stradă nu numai cu flori, cu pîine și cu sare, ci și cu inima noastră (foto 3).

De atunci au trecut 16 ani. Cei ce-am fost tineri pe vremea aceea avem azi ghiocci la tîmple. Și totuși în acești ani nu ne-am pierdut tinerețea. Nu ne-am pierdut-o pentru că socialismul are o strașnică rețetă de întinerire: libertatea și munca creatoare. Pentru că tot ce se face în țara asta e al nostru.

Prăznuim cea de-a 16-a aniversare a Eliberării în plin elan creator, în plină tinerețe, dragoste de viață, optimism. În plină luptă pentru desăvîrșirea construcției noastre socialiste.

„Ei, Grigoriță, de data asta ești artist ambulant”.

Cînd legătura sa de partid îi spuse această glumă, Grigoriță căzu pe gînduri. „Nu știu cum să vă iau, tovarășe Andrei. Eu mă duc să îndeplinesc o sarcină de partid și dv...”

Andrei îl rugă să vorbească mai încet, apoi îi zîmbi larg și repetă aceeași idee în altă formulare: „Vorbește serios, Grigoriță! Pînă la eliberarea Aradului, tu ești lăutar prin satele podgorene. Cîte cîntece știi?” „Patru”. „Vescele sau triste?” „Două de petrecere, două de inimă rea”. „Dacă va trebui să cînti, le vei zice numai pe cele de petrecere, ca să crezând fasciștii că nu ne pare rău de venirea lor...”

După ce legă tocul viorii de spatele bicicletei, Grigoriță mai ceru cîteva lămuriri: „În afară de dv. cu cine mai țin legătura?” „Vei avea trei legături. La Sîmbăteni pe țăranul Lie Sădeanu. E simpatizant al partidului nostru. La Covășint avem un vechi comunist, tovarășul Pilea, iar la Radna — acolo ne punem mare nădejde, întrucît există o unitate militară încheată, o școală de subofițeri de rezervă — o să ții legătura cu tovarășul Ștefan Găbescu, muncitor la moară”. „Parola?” „Omul cu vioara”. Le-a fost comunicată ieri dimineață. Iar cînd vii la Arad poți să dai fără grijă pe la fabrică. Doar ești în „concediu medical”... iar doctorul, deși nu e comunist, e om cinstit...”

Se priviră cîteva clipe fără să-și spună nimic, apoi își strînseră mîinile.

La Arad, în acel sfîrșit de vară al lui '44, trupele horthyste au urcat steagul pe fațada tuturor instituțiilor. La cafeneaua „Dacia” și la barul „Cornul vîntorului” — localurile cele mai luxoase din Arad — ofițerii horthysti și hitleriști chefuliau în numele „victoriei” doborîcite.

Soseaua națională era tixită de căruțe. Mulți țărani părăseau casele și se retrăgeau peste Mureș, unde nu erau nici un fel de operații militare. Loveau vitele cu bici de moarte, silindu-le să meargă mai repede. Alături de șirul căruțelor, pe șosea, gonea cu bicicleta și Grigoriță. Oamenii nici nu-l băgan în seamă. Unul însă, prins de minie, îl apucă pe Grigoriță de umăr. „Da' dumneata un' te duci?” „Ia, pe-ai ci prin podgorie”. Țăranul se încrunță și-l privi lung. „Mare patriot trebuie să fii dumneata, domnule”.

Pe Grigoriță îl duru tonul acesta ironic: „De ce, frate?” „De aia”. „Ai muieră?” „Am”. „Și prunci?” „Trei...”. „Păcat, domnule”. „De ce?” „Păi cum de ce? Ti-ai lăsat muieră și pruncii în mijlocul potopului, ai legat vioara de bicicletă și umbli teledu. Te pomenești că te duci la Miniș, unde-i mama vinului, să le zici cu vioara la ofițerii lui Horthy. Dumneata nu ții nici la țară, nici la muieră”.

Grigoriță cumpănii cîteva clipe. Se scuză: „Ce să fac, frate? Asta-i meseria”. „Care?” — se grăbi țăranul. „Artist, adică lăutar”. „Fi-ți-ar lăutară la dracului, domnule, no dară. Nu le supăra”.

★

Cînd ajunse Grigoriță la Radna, era liniște perfectă. Nu se auzea nici un foc de armă. Peste un ceas răsună însă cîntecul elevilor de la școala de subofițeri de rezervă. Prîmul lucru pe care și-l pusese Grigoriță în gînd era întîlnirea cu morarul. Trebuia să aște care e starea de spirit din comună, din școală, posibilitățile economice de aici etc., etc. Dar pînă să meargă spre moară, Grigoriță mai zăbovi nițel pe marginea unui șant. Privea marșul elevilor.

Atenția îi fu atrasă în același timp de o femeie care vîdea plăcinte cu brînză. Femeia veni spre el: „Vrei și dumneata plăcinte? Le dau teftin”. „Mulțumesc, mătușă, dar nu-mi trebuie”.

Apoi plăcintăreașa privi către elevi cu un simțămînt de compasiune. Începu să vorbească în versuri:

Vai sărace călănele
Cum scot sufletul din ele.
Doamne bate-l pe nențoc
Că-i mai rău ca un pățoc*).

Se apropiă de Grigoriță: „No stai dumneata, domnule, o țîră, să vezi ce bațjocură fac ofițerii lui Hitler cu domniile elevi de rumîni”.

Într-adevăr, ea o confirmare a celor spuse de femeie, se auzi răcnutul acamțului: „Asta chîntare? Cui cat!”

*). Șobolan.

Nici sublocotenentul romîn care comanda plutonul nu-i plăcea lui Fritz: „Asta ofițer? Asta țigan!”

Apoi zbiră la toți elevii: „Asta elevi? Asta hoi.”

Grigoriță își mușca buza și clipcea des din ochi. Plăcintăreașa se întoarse cu fața către turnul mănăstirii de la Radna, își făcu cruce și blestemă: „Bagă, doamne, fras și beteguș în limba frîiilor, că fac obeală din căfănele de rumîni”.

Un țăran cu taibăr aurit, care avea vii mari la Păuliș și la Barațca, o întrebă: „Cățîța-neni, de ce-i blestemi pe domniile ofițeri din Germania?” „Așa vreau eu.” „Da' tu nu ești romînă, unguroaie ești. Mă-ta a fost unguroaie. Numa' tată-tu o fost rumîn...”

Dar Cățîța-neni iar apelă la blestem: „Și pe tine să te bată dumnezău, că pufi de bogăție. Că ai mîncat tăte vițele de la oamenii săraci”. „Da' tu nu ești romînă!” „Ba mi-s. Nu numa' pentru că tata o fost rumîn, da' și pentru că aici-și țara mea. Că aci mi-o născut dumnezău...”

Grigoriță asistă la dialogul acesta cu deosebită plăcere. Voi să intre în vorbă cu plăcintăreașa. Dar se răzgîndi. O salută cu o prefăcută indiferență și porni spre moară. Ștefan Găbescu, care stătea pe treptele morii, îl zări de departe. Cînd Grigoriță ajunse la vreo zece metri de treptele morii, Ștefan merse încet spre omul cu bicicleta: „Bună-zina, omul cu vioară?” „Noroc, omul cu vioară” — răspunse încet Grigoriță.

Peste un ceas, Grigoriță și Ștefan se găsiau în odaia de către gradină a casei morarului. Ștefan stătea ca pe spini. „Ti-e frică?” — îl încercă Grigoriță. „Nu, nu mi-e frică, dar...” „Am înțeles. Se știe că ești comunist. Ai un alt loc?” „Sigur. La cîmnatul meu. El e considerat ca un om apolitic”. „Mata ești suveran. Eu nu cunosc decît doi oameni din Radna: pe dumneata și pe plăcintăreașa”. Ștefan rise cu mulțumire. „Zău, ai cunoscut-o pe plăcintăreașa? E o femeie și jumătate, dom'le. Dar nu știe să-și scrie nici numele”.

Glumește, Grigoriță insistă: „Ce fel de om e?” „Bună femeie — da' foarte mistică”. „Are pînă?” „Nici o palmă. Ba nu: are o grădiniță și șase găini. Asta-i toată averea. Bogății n-o iau la lucru, pentru că e șchioapă de-un picior și nu poate să fină rîndul cu ceilalți oameni. E singură pe lumea asta... Da' dumneata o cunosti de mult?” „De două ceasuri. E analifabeta, dar are un strașnic simț de clasă. Adică aduce un real fotos partidului nostru”. „Crezi că ar fi bine să lucrez cu ea?” „Încă nu. Deocamdată ea se descură singură. Agitația pe care o face împotriva cotropitorilor merge la inima oamenilor”.

Grigoriță părea nervos. Se uita într-una la ceas. „Ei, mergem să-ți fac un cîntec?” „S-a făcut”.

În două ceasuri Grigoriță află tot ce era necesar. Zici că elevii sînt în stare de acte eroice? „Sînt convins de lucrul acesta”. „Dar ofițerii?” „Sînt în majoritate de partea noastră. Poate că instructorii germani pe care i-a trimis Hitler la Radna ne-au făcut un serviciu”. „Adică?” „Prin comportarea lor bestială și-au atras ura elevilor și a ofițerilor romîni. Nu mai vorbesc de țărani. Nemții le-au luat cu forța porcii cei mai grași și vinurile cele mai bune”.

După o pauză, Grigoriță schimbă firul discuției: „Cînd te-ai văzut cu Pilea?” „Aseară. Dar n-am putut să vorbesc cu el mai mult de o jumătate de oră. Mi-a spus că la Covășint, Cuvîn, Ghioroc și Miniș — unde sînt cele mai vestite vinuri — trupele horthyste au tras cu puștile în butoaiele țăranilor ca să se scurgă tot vinul. Oamenii au intrat în panică. Pilea mi-a comunicat o sarcină transmisă de județeană: să ridicăm moralul țăranilor, să-i asigurăm că peste cîteva zile vor sosi armatele sovietice”. „Cu Lie de la Sîmbăteni te-ai văzut?” „Nu”. „Bine. O să trec pe la el”.

★

În podgorie Grigoriță a stat trei zile. A patra zi s-a dus la Sîmbăteni. Era foarte supărat că nu știa pe nimeni din comună. Se plimba pe ulițele lăturalnice și nu găsea modalitatea cea mai bună pentru a afla unde stă Lie Sădeanu. La capătul unei ulițe din marginea satului se întîlni cu un țigan. „Nu vinzi vioara asta, domnule?” „Știi să cînti?” „Eu nu știu, da' știe fecioru-meu. Numa' că el nu mai are vioară: s-o bătut cu un alt țigan și i-o dat cu vioara în cap. No, mi-o vinzi?”

Lui Grigoriță îi plăcu țiganul. „Ti-ăș vinde-o, zău țî-ăș vinde-o, dar mi-o

VIOARA

AI. JEBELEANU

MEMENTO

rvunit-o unul de-aici de la voi, Lie Sădeanu îi zice: „Apoi că ei nu știe înfa din vioară. El numă' cu plugăritul e ocupă". „Păi n-o ia pentru el, pentru un nepot de-al lui. Da' rogu-te pe dumneata să-mi spui unde stă Lie ăsta".

Țiganul își frecă mâinile de bucurie: „Dacă-ți spui îmi dai o țigară?" „Cum să nu? Și două". „No, uită-te dumneata, domnule dragă: nu a-nțita, nici două, a tria uliță pă dreapta, casa a încea. Acolo stă Lie Sădeanu".

Grigoriță îi mai dădu țiganului o țigară și apoi pedala încet spre casa lui Lie. Cind ajunsese acolo, o femeie înaltă, cu fața uscată și galbenă, fără nici un fel de expresie, stătea în fața porții. „Bună-ziuă, nană. Unde ți-i bărbatul?" „Bună să-ți fie inima, domnule, ai venit cu vioara?" „Păi n-o spus omul lumitale să i-o aduc?" „Ba-i istina" ce spui dumneata, da' bărbatu-meu nu-i acasă și nu știu cind vine". „Da' unde-i?"

Femeia dădu din umeri, apoi continuă: „Da mi-o zis să-ți spun că nu știu ce a trebuit să facă pentru dumneata, domnule dragă, și o făcut. El s-o dus peste Muraș amu patru ceasuri cu fata, s-o lăcă diu calea cătanelor astea bolinde, să n-o spurce".

Grigoriță a înțeles totul. Îi venea s-o felicite pe femeia aceasta cu fața de cereaș pentru actul de curaj pe care l-a făcut bărbatul ei. Dar nu putea să spună un cuvânt. „Rămii nană sănătoasă. Oi mai veni eu". „Mergi sănătos, domnule dragă!"

Grigoriță știa că în ziua aceea Lie avusese o sarcină: să taie firele telefonice ale comandamentului trupelor dușmane. Prin aceasta se înfriza atacul fasciștilor și se întărea poziția elevilor de la Radna, care intraseră în pozițiile de luptă la marginea comunei Păuliș. Peste câteva ceasuri, în fața primăriei din Sîmbăteni au fost aduse sub escortă câteva grupuri de țărani. Un locotenent horthyst îi anchetă sub amenințarea pistolului: „Cine a tăiat firele telefonice?" „Puteți să ne pușcați, domnule locotenent, da' nu știm cine o tăiat firele".

★

Grigoriță fu chemat la județeană. Din spre Arad veneau tancurile dușmane. Omul cu vioara trecea pe lângă ele și se forța să-și ascundă mînia. Cind a sosit la județeană, Andrei l-a îmbrățișat. „Ei, Grigoriță, ai auzit?" „Ce să aud? Am văzut. Goneau spre podgorie tancurile horthyste unul după altul". „Da-le-n mîna-sa, ascultă: muncitorii din Arad au obținut o victorie stranică. Au înconjurat aeroportul și i-au dezarmat pe nemți și pe horthysti". „Și trupele sovietice?" „Poimîine la ora 5 vor fi la Radna". „Pînă atunci?" „Elevii de la Radna sînt în poziție de luptă". „Știi ce mi-a spus tovarășul Găbescu? Că au jurat să apere defileul Mureșului pînă la sosirea trupelor sovietice".

În aceeași zi, spre amurgire, la Păuliș s-au dat lupte pe viață și pe moarte. Tunurile antitanc atacau la o distanță de 10 metri, ba chiar mai mică, pentru a asigura moartea dușmanului.

După ce făcu informarea necesară la județeană, Grigoriță așteptă alte sarcini. „Nici una, frățioare. În noaptea asta ești al familiei tale".

Grigoriță se întoarse la Radna chiar în ziua sosirii Armatei Sovietice. Exact cu 5 ore înainte. Deși avusese multe pierderi, școala de la Radna înfruntau moartea și stăvilea atacul fascist.

Pe șoseaua națională, nu departe de mănăstire, Cățița-neni stătea cu bițele ei plătite și făcea propagandă cum o făcise capul: „Las' că n-o sta steagul lui Horthy la Arad multă vreme". „Păi Horthy e ungar de-al dumitale, de-al nostru" — preciză domnul Sarmasy, vestit registor de cereale de prin părțile astea. „Cu dumneata o fi Horthy preten, domnule Sarmasy, da' nu te supăra dumneata dacă zic: mă spurce pe mustățile domnului Horthy". „Scroafă!" — țipă domnul Sarmasy. „Scroafă-i muierea dumitale, că eu am fost muiere cumințe și n-am avut cinci băbați ca doamna dumitale".

În comună se răspîndi fulgerător o veste tristă: încă șase elevi au îmbrățișat țărina pentru veci. Știrea aceasta rupse inima plăcintăresei. Se întoarse din nou spre mănăstire și blestemă: „Mince-te frasu și betesu, Antonescule, c-ai trimis armata în Rusia, la Transmisia, și-amu ne prăpădesc jandarii lui Horthy, bată-te unul sfînt dumnezeu din ceri!"

Cind o întîlni, în loc de bună-ziuă, Grigoriță îi zîmbi. „Nu prea merge niseria, hai?" „Nu, domnule, iară ai venit? Da' ce umbli dumneata pe-aici călare pe bișicla și cu vioara legată la spate?" „Și eu, ca omul..." „Sau ai vreo miadră pe-aici?"

Grigoriță o-ntoarse. „Nu știi, umbli moara?" „Nu știu, maică, da' ăla ce-i morar, Ștefan îl cheamă, umbli prin sat ca argintul viu". „Las' că mai vorbim noi, vînzare faină".

Grigoriță s-a întîlnit cu Ștefan Găbescu în dreptul farmaciei. „Noroc, morarule". „Noroc, lăutarule". „Tovarășe Ștefan, acum lucrăm deschis". „Am aflat ceva: azi sosesc Armatele Sovietice". „Exact. Peste câteva ceasuri. Ai pregătit ceva?" „Va fi o manifestație uriașă. Sute de țărani vor ieși pe șoseaua națională cu flori, cu pine și slană".

Spre amurgire, dinspre Soimoș se auzea uruitul tancurilor sovietice. Veste se răspîndi fulgerător. Cățița-neni striga cît o ținea gura: „Muieri, închinați-vă și mulțumiți lui dumnezeu! Amu răsare soarele! Vin rușii! Vin rușii! Vin rușii!"

Tot satul aducea ba slană, ba vin, ba un pui fript, ca să-i ospăteze pe ruși. Ea era sărăcie lucie. Pe Cățița-neni o cuprinsese un sentiment de tristețe. A dat ea douăsprezece plăcinte — că atîtea mai avea în coșară, dar credea că, pentru un asemenea eveniment, plăcintele pe care le-a dăruit sînt un fleac de nimic.

Din pieptul țarilor izbucniră urale: „Trăiască Armata Sovietică eliberatoare. Ura!" „Trăiască Partidul Comunist Român! Ura! Ura! Ura!"

Morarul avusese grijă ea la acest eveniment să ia parte și o mică orchestră formată din două vioară, un clarinet, o trîmbiță și un contrabas.

Grigoriță îl prinse pe morar după git. „Ai muncit frumos, tovarășe Ștefan".

Cățița-neni veni lîngă orchestră. Îi spuse lui Grigoriță pe un ton poruncitor: „No, domnule dragă, amu să zici și dumneata din vioară. Ce dracu, o porți degeaba?"

Pe Ștefan îl apucă un ris răsător. „Zău, tovarășe Grigoriță, are dreptate Cățița-neni". „Da' eu nu știu, măi, să cînt. Aștia-s artiști, nu eu!" „Hai, domnule, nu mai fi ca o fată mare — completă plăcintăreasa — ia-te și dumneata după ei, că altminteri ne strici sărbătoarea".

Grigoriță se execută. De dragul evenimentului și de dragul plăcintăresei.

★

După ce trupele lui Horthy fură izgonite, la Păuliș au fost înmormînați elevii eroi de la Radna. Cățița-neni a cheltuit toți banii pe care i-a avut. A cumpărat flori și luminări. Pentru fiecare erou o luminare și o crizantemă. Cățița sărută florile și luminările și le potrive pe mormînte. Plînsese. Stătu cu privirea pierdută jumătate de ceas. Apoi își șterse lacrimile cu năframa și se întoarse cu fața, plină de lumină și de zîmbet, către răsărit.

Grigoriță îl chemă pe Ștefan deoparte: „O pregătești pe Cățița-neni să activeze pe țărîm obștesc. Dați-i sarcini, că e o bună agitatoare". „M-am gîndit mai demult la lucrul acesta" — spuse morarul mulțumit.

Dincolo de podgoria Aradului răsuna tunurile. Armata Sovietică elibera ultimele sate arădene.

Am cules schijele rămase din umerii zdrobiți ai războiului, cu mîinile noastre.
Cu brațele noastre rănite am cărat măruntaiele tancurilor arse,
Le-am azvîrlit laolaltă cu săbiile frînte în cazanul de fier vechi;
O, pe ruinele încă fumegînde am visat, am visat Blocurile deazi avîntate și-optimiste...
Și părul moale și-aromat al femeii dorite.
Uneltele morții, încovrigate, le-am urmări încordați cum se topesc
Între fălcile cuptoarelor de la Reșița și Hunedoara.
Numele noastre, săpate în piatră,
Vor fi de eroi ai entuziasmului.
Cine iubește viața mai cu pasiune ca noi,
Cei care-am ascultat șuierul morții aproape de tîmple?
În betonul construcțiilor ne-am revărsat mărul tumult.
Copiii de mîine vor trece pioși pe lîngă amintirea noastră
Și noi vom fi fericiți
Că v-am obișnuit, copii,
Să țineți în mîini uneltele vieții.

Mihail COSMA

Cu florile culese din August douăzeci și trei!

Pe poarta-acelei zile din flăcări despicate
Pornise timpul tînăr spre clipele de-acum
Și-i flutura brasarda, de brațul stîng legată,
Cind străbătu orașul prin volburi mari de fum.

Pornise timpul tînăr cu gîrzile-narmate
Și cu ostașii noștri asaltul mult visat
Și dezrobită țara le dăruî bujorîi,
Cuvîntul lui, sub steagu-i, de arme arborat.

Pornise timpul tînăr să-ntîmpine, cu zorîi,
Armatele luminii venind din răsărit
Și dezrobită țara le dăruî bujorîi,
Din cînt de nouă viață în inimi înflorit.

Măreață zi, de-a pururi, păstrată-n strălucire,
De-atunci, în plaiul liber ne răsări sub cer...
Spre slava ei, poporul, sub bolta de safire
Clădește monumente din marmură și fier!

De-atunci cîntau în inimi și clipele aceste,
Și drumul fericirii spre mîine hărăzit,
Și se-implini din fapte ca un șirag de creste
Istoria și țara visată de partid.

Pe poarta-acelei zile pornesc în sărbătoare
Coloanele de oameni, cu timpul printre ei,
Cu comuniștii-n frunte, spre lumea viitoare —
Cu florile culese — din August douăș'trei!

FANTOME DE VÎNZARE

Pamflet de Dan DEȘLIU

— Toate grozăviile astea sînt adevărate!
— Pe cuvîntul meu de om!

Desen de Rik AUERSBACH

O fantomă a scris o carte, un editor parizian i-a tipărit-o, iar radio „Europa Liberă” s-a apucat să-i facă reclamă. E vorba de „Agonia fără moarte” a unui oarecare Severin — pseudonimul arătării în chestiune. Producția cu pricina se recomandă drept literatură romîno-franceză, căci duhul anonim care compune în limba lui Boileau este, pasămite, de pe la Dimbovița, deși preferă să-și plimbe eroii pe malurile, mult mai familiare, ale Senei. E însă cam greu de admis că stafiile pot avea vreo naționalitate; opera unui stilou fără acte de stare civilă nu-i nici romîneasă, nici franțuzească. Cît despre literatură — departe griva de jepure!

Respectiva „Agonia” cuprinde în esență cîteva sute de pagini de minciuni, calomnii răsunate, atacuri veninoase la adresa țării noastre. Pentru tenebrosul autor, cele 18 milioane de muncitori, țărani și intelectuali romîni care au ales socialismul nu reprezintă țara; el și patronii săi consideră că „țara” înseamnă o mîină de transfugi, opoșiți pe lingă oficinele de spionaj din Occident. Fantoma noastră își propune să demonstreze cititorului apusean ce rău se trăiește în R.P.R. și ce bine s-ar trăi dacă s-ar întoarce „frumoasele vremuri de odinioară”: Hohenzollernii, moșierii, fabricanții, mulmiile beletristice alde Severin — cu alte cuvinte: mortul de la groapă.

Iată, într-adevăr, o sarcină foarte ingrată chiar pentru un aseme-

nea talent fără identitate! Tractoarele și troluriile de foraj „made in R.P.R.” pot fi înfîlțite pe trei continente; reionul de la Săvinești și stuful prelucrat la Chiscani atrag de pe acum atenția pieții mondiale; colectivistul își cumpără motocicletă și televizor, citește pe Eminescu și pe Balzac; strungarul are apartament cu gaz metan, baie, frigider; minerul, mulgătoarea, învățătorul, funcționarul își petrec concediul în palate de vis, adevărate perle ale arhitecturii moderne. În vreme ce toate astea — și atîtea altele — sînt privite cu uimire și admirație de către toți oamenii de bună-credință, inclusiv turiști occidentali tot mai atrași de frumusețile țării, de realizările construcției socialiste — niseaiva spirite de proastă calitate confecționează „Agonii” pentru uzul exegeților de la „Europa Liberă”. După opinia acestor specialiști în producțiuni spectrale, Severinul cu pricina ar fi nu numai un romancier dibaci, dar și un moralist eminent.

Nimic de zis: să-ți tîrăști „spleenul” prin tavernele pariziene, să te întreții din ponegrirea poporului pe spinarea căruia ai crescut, să slujești fără jenă și fără rezerve țelurile „războiului rece” — toate astea sub voaleta discretă a pseudonimului — cu greu s-ar putea imagina o mai „înaltă” ținută morală, o mostră mai convingătoare de „umanism în sensul apusean al cuvîntului”, vorba comentatorului de la postul de radio citat.

Între alte laturi estetice remarcabile, „Agonia” înverșunatului „moralist” și „patriot” acordă o atenție deosebită actelor de spionaj și diversiune organizate de cercurile agresive imperialiste împotriva țării noastre și denumite eufemistic, la microfoanele colegilor săi întru cultură, „încercări de acțiune în folosul patriei”. Prin această reliefare deosebit de poetică a talentelor sale, fantomaticul Severin își precizează — dacă mai era nevoie — afinitățile cu anumite instituții în genul birourilor de informații de pe ambele coaste ale Atlanticului. Evident, asemenea relații intime nu pot avea un caracter pur platonice. Dacă însuși președintele S.U.A. găsește de cuviință să-și întrerupă partida de golf pentru a semna o fițuică prin care se instituie în Statele Unite așa-numita „săptămîna a națiunilor captive”, putem presupune că alte persoane importante semnează la rîndul lor altfel de hîrtiute, prin care cîteva firimituri din faimoasa „sută de milioane de dolari” lunecă în desagații fantomelor beletristice în exil...

Dar, după cum se pare, aceste resturi sînt drămuite de la o vreme cu mare zgîrcenie, căci „Agonia” deplînge nu o dată „drama pribegilor, sub diferitele ei aspecte, greutățile materiale, amărăciunea vieții zdrobite, dezamăgirile” etc.

Cu alte cuvinte, înșiși patronii talentelor invizibile au început să

se îndoiască de eficacitatea unor elucubrații în genul aceluia de care ne ocupăm, constatînd că ele stîrnesc mai degrabă dezgustul decît interesul cititorilor din Occident.

Atenția opiniei publice apuseane este tot mai insistent atrasă de realizările remarcabile ale artei și culturii socialiste. Romanele, versurile, piesele de teatru create în ultimii 15 ani de reprezentanții de frunte ai literaturii romîne contemporane devin din ce în ce mai cunoscute pe plan internațional. Ele dezvăluie omului simplu de pretutindeni frumusețea muncii libere, activitatea creatoare, bogăția de idei și sentimente a constructorilor noii vieți. Asemenea opere literare, scrise în limba poporului nostru, în limba lui Eminescu și Sadoveanu, reflectînd realitatea nouă a patriei, slujind cauza sfîntă a celor ce muncesc — asemenea opere reprezintă literatura romînă contemporană și nu agonia fantomelor, care s-ar vrea „fără moarte”, dar din care exală un iz violent de putreziciune.

Cît despre „strigătul de alarmă la adresa Apusului”, care ar răsună, chipurile, în aceste producțiuni și despre care „Europa Liberă” se întreabă cu neliniște „va fi el oare auzit?” — avem toate motivele să credem că va fi auzit și înțeles întocmai. E vorba doar de gîitatul tragicomelancolic al unei stafii beletristice, de vînzare sub pseudonim.

CAMPIONAT

Unii încep să sculpe — și cine sculpa mai departe e campion. Alții se pornesc să injure — și cine injură mai multe ore și mai... pitoresc primește cununa de lauri a învingătorului.

Unii sînt puși să meargă în mîini, eu capul în jos și picioarele în sus — și cine izbuteste să se tîrască în acest fel mai mulți kilometri capătă medalia de aur.

Alții se angajează să facă tunde, să tapeze cu picioarele la pian, să fluiere, să danseze hoola-hoop, să toarne la minciuni, să caste, să sughiță, să rîdă, să bată toba, să stea în virful unui stîlp de telegraf, să... să... să... Să atingă recordurile celor mai absurde preocupări (dacă se pot numi preocupări!). Și cine reușește să se dea de-a rostogolul mai mulți kilometri, să bată clapele pianului mai multe zile de-a rîndul fără întrerupere, să știere, să țopăie, să gîfîie, să riglie, să spună la moși pe groși să... etc. etc., mai mult, mai repede, mai insistent, mai perseverent — într-un cuvînt: mai absurd — acela cucerește cupa, titlul „mon-

dial”, diploma etc. Și, bineînțeles, cîtiva dolari.

Interesează pe cineva așa ceva? Desigur! În țările capitalului mai sînt destui burtăverde care vor să se distreze, ca și destui oameni „întreprinzători” care să le organizeze distracțiile contra taxei respective.

Așa că...

Așa că nu trebuie să ne mire că s-au găsit deștepti care să organizeze și un campionat al mincacioșilor. Și, bineînțeles, destui proști care să mai plătească și o taxă de intrare pentru a privi felul în care cîtiva oameni cu echilibrul glandei tiroide dat complet peste cap înfulecă fără încetare timp de 24 de ore.

Așadar...

Așadar, un campionat al mincailor.

Istoricul eveniment s-a desfășurat la Torino, în Italia. Cîteva duzini de nesățioși s-au instalat în jurul mesei încercate cu tot felul de bunătăți, trebuind să mînince timp de 24 de ore încontinuu, după trecerea intervalului unei rotații a pămîntului în jurul axei sale urmînd să se calculeze cine a consumat mai multe alimente și, bineînțeles,

să se acorde titlul și premiul respectiv.

Desfășurîndu-se după sistemul campionatelor de atletism, concursul a decernat două titluri: campion masculin și campion feminin. Dar iată că spre deosebire de campionatele atletice, aci campioana feminină este cea care s-a dovedit mai... cu greutate. Titlul la femei a fost cîștigat de doamna Margherita

Cauda, posesoarea unei... carnații în „vatoare” de 212 kg (netto, fără... ambalaj) care, de altfel, este deținătoarea titlului și pe anul precedent. Pentru buna desfășurare a concursului, monumentalei ei persoane i s-au fixat sub... postamentei trei scaune (al patrulea nu servește decît pentru poala rochiei). În ce privește titlul masculin, el a fost decernat lui Felice Albe-

rone, un mîncău ce cîntărește numai 191 kg. (Fapt care vine să răstoarne tot ce s-a știut pînă acum în materie de comparare a celor două sexe, dovedind că în zilele noastre e posibil ca sexul tare să fie mai slab, iar sexul slab — mai... gras).

Agencia britanică de presă Keystone, care ne transmite fotografia alăturată, a omis să ne comunice ce cantități de alimente au consumat cei doi mîncăi. Sîntem însă siguri că acestea ar fi fost suficiente pentru hrănirea citorva duzini de flămînzii autentici (sau, ca să vorbim în limbajul... sportiv: profesioniști) din rîndurile celor peste 2 milioane de șomeri oficial înregistrați în Italia.

În loc să fie trimiși la o clinică de endocrinologie, Margherita Cauda, Felice Alberone și ceilalți „concuranți” au fost puși să se îndoape în mod stupid timp de 24 de ore fără oprire, spre desfășurarea unui pumn de burtăverde și spre asigurarea bunului mers al afacerilor unor organizatori întreprizi.

Sînt absurde asemenea concursuri? Stupide?

Nu!

Absurdă și stupidă e orînduirea în care ele pot avea loc. Orînduirea capitalismului nesățios, orînduirea căreia i-ar putea servi drept emblema chiar și pofta de mîncare a unor oameni endocrinic dezechilibrați.

V. SAVIN

Sub amenințătoarea umbră a puștii hitleriste, prizonierii așteaptă să li se hotărască soarta (scenă din filmul „Cocorii călătoresc fără busolă”, în curs de realizare la studioul „București”).

„COCORII CĂLĂTORESC FĂRĂ BUSOLĂ”

La început erau doi... Poate că vi-i veți reprezenta mai ușor dacă precizăm că primul, mecanicul de locomotivă Bogdan, are chipul frământat și colțuros al lui *Liviu Ciulei*, iar al doilea, Profesorul, privirea sfioasă și graiul blînd ale lui *Mircea Constantinescu*. Doi oameni obișnuiți, care nu păreau făcuți pentru fapte eroice și poate nici pentru a fi prieteni... Tînărul mecanic blestema urgiile războiului și se visa la casa lui, cu o nevastă și mulți copii. Profesorul, în întregime absorbit de profesiunea lui de dascăl, nu avea decît un singur gînd: să ajungă la timp în oraș pentru examenele de corigență!

Și le-a fost dat să se întîlnească pe o locomotivă: în panica retragerii, hitleristii capturasera trenul și „rechiziționaseră” la întîmplare un călător, pentru a ține locul fochistului împușcat. Iată de ce, în

acele zile din toamna anului 1941, bătrînelul cu haină de vară devine fochist de ocazie pe locomotiva lui Bogdan. Straniul cuplu începe acum o călătorie silită în străinătate și în... istorie.

În lagărul unde sînt apoi deținuți de hitleristi, celor doi prieteni li se alătură un al treilea: prizonierul sovietic Sașa (forța lăuntrică, simplitatea și umorul popular i le împrumută *Colea Răuțu*). O prietenie pe care primejdiile de moarte ale evadării lor o vor cimenta și mai mult. Nu va izbuti s-o știrbească nici ispita pusă în calea lui Bogdan de o văduvă frumoasă și ospitalieră (întrupată de actrița *Lica Gheorghiu*). Pentru că, în fond, aceasta nu este o simplă evadare dintr-un lagăr: oamenii se consideră în „serviciu comandat”. Ei vor să aducă la cunoștința comandamentului sovieto-romîn planul unor terenuri minate de hitle-

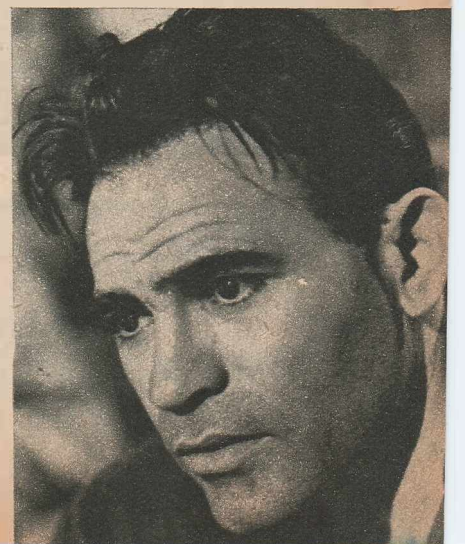
riști. O misiune care nu le-a fost impusă de nimeni; le-a dictat-o doar conștiința lor patriotică, sentimentul răspunderii în fața istoriei...

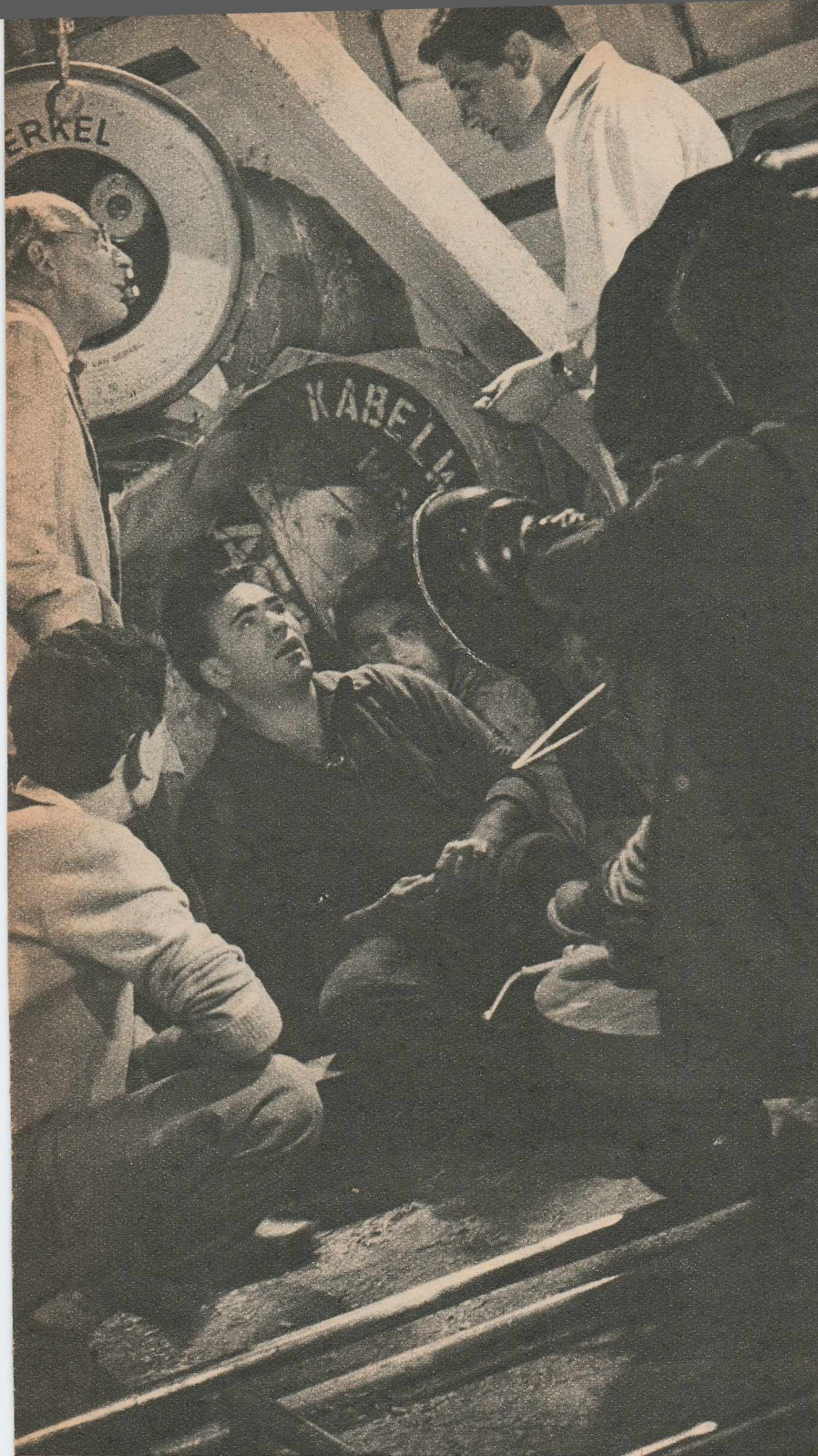
Aceștia sînt cei trei principali eroi ai filmului pe care îl realizează în prezent renumitul prozator și proaspătul regizor cinematografic Francisc Munteanu.

După ce a semnat ca scenarist trei filme („Mînea”, „Furtuna” și „Valurile Dunării”), iar la cel din urmă a colaborat și în calitate de asistent de regie, Francisc Munteanu a simțit necesitatea de a se exprima singur și nemijlocit prin limbajul artei cinematografice și se află acum la prima sa realizare independentă.

...Treptat, pe marginea unui scenariu din care o lectură fugară n-ar fi reținut poate decît o suită de fapte și situații dramatice, se

Mecanicul de locomotivă Bogdan are chipul frământat al lui Liviu Ciulei.

conturează elementele unui eseu — aş zice filozofic — pe tema rolului istoric al omului obișnuit. Din însăși substanța subiectului — care s-ar fi putut reduce la simpla poveste a unei evadări — crește în mod organic elementele dezbaterei care-î opune pe doi dintre eroii principali, se desprind ideile, mesajul filmului.

Scena la a cărei filmare am asistat surprindea tocmai momentul în care încep să se schițeze relațiile dintre Bogdan și Profesor, când ceea ce nu era decât o alăturare întâmplătoare e pe cale să se transforme în altceva, poate o prietenie...

...O magazie de mărfuri a gării de la granița cu Ungaria. Hitleriștii au prefăcut-o în închisoare de triere pentru deținuții capturați în timpul retragerii. Cîteva zeci de oameni așteaptă aci, printre saci și lăzi cu marfă, să li se hotărască soarta. Obiectivul aparatului de luat vederi scrutază pe chipul lor destine din cele mai diverse, zgduite, răsturnate de război. E o întregă galerie de tipuri pitorești și viu colorate, din acele cu care ne-a deprins proza lui Francisc Munteanu. Iată un domn corect îmbrăcat, care arată cu desperare cui vrea să-l ia în seamă documentele atestîndu-i identitatea. E Diplomatul, întruchipat de *Fory Eterle*. Dincoace, un smecher speculează vicinul: e Negustorul de mucuri și fun de țigări, interpretat de *I. Atanasiu Atlas*. În omul care nu înțelegează să cînte din muzicuță îl recunoaștem pe *Dorin Dron*. Muncitorul de la Dermata are chipul lui *Andrei Codarcea*. Mai încolo se conturează alte siluete iscusit creionate de *Romulus Neacșu*, *Nucu Păunescu*, *Gh. Furdul* și alții.

În această ambianță se va produce apropierea dintre Bogdan și Profesor, printr-un dialog care oferă cheia filmului.

Familiarizat doar cu istoria cristalizată în filele cărții și redusă la o înșiruire neinterpretată de fapte „mari”, Profesorul e descumpănit de contactul brutal cu evenimentele. Pe mecanic însă, viața l-a învățat să se orienteze în mijlocul evenimentelor iar la nevoie să acționeze.

— Da' știi dumneata ce e istoria? — îl întreabă cu superioritate Profesorul.

— Da. Faptul că am ridicat armele împotriva nemților e istorie. E istorie și faptul că stăm aici...

— răspunde Bogdan, rezumînd însăși ideea filmului, ideea că așa-ziii „oamenii obișnuiți” fac istoria.

O idee care se poate de altfel aplica și la... istoria filmului „Cocorii călătorește fără busolă”. A subliniat-o regizorul Francisc Munteanu atunci cînd ne-a vorbit despre „aliații” și colaboratorii săi. Elaborînd, împreună cu operatorul șef Gore Ionescu și cu decoratorul Giulio Tincu concepția plastică a filmului său, Francisc Munteanu

Colea Răutu dă viață prizonierul sovietic Sașa.

și-a propus o sarcină temerară: evoce liniile largi ale peisajului de pustă, ambianța gărilor mărunt din regiunea de graniță și atmosfera apăsătoare a lagărului, imagini filmate exclusiv în raionul orașului București. Călătorii ca să trec prin gările de pe linia de cercură a Capitalei au adeseori ocazii de a întîlni pitorescul cortegiu al echipei de filmare și uneori surprize de a citi pe frontispiciul gării Pantelimon numele unei imaginari gări „Livădeni” sau pe fațada gării Dealul Spirii, firme, afișe și inscripții ungurești (un dar colegial primit de la studiourile „Hungary”). O vizită pe platoul Buftea III unde este construit decorul lagărului hitlerist, revelează minuțiozitatea cu care autorii filmului caută să reconstituie — interpretînd-o — ambianța unui astfel de sinistru lăcaș. Înrudit ca stil cu forturile construite la sfîrșitul secolului trecut în jurul Capitalei, decorul va permite o racordare perfectă a scenelor filmate pe platou cu exteriorele ce urmează a fi trase în jurul fortului Chitila.

Recent convertit la regia de film, Francisc Munteanu aduce în această profesiune specific maturanței o mare experiență de viață și tactul tatei de a surprinde sensul profund al faptului mărunt de viață. De aceea ne va fi permis să pretindem filmului său în primul rînd această calitate: aroma tare și condimentată a faptului trăit.

Ana ROMAN

Și viața acestei tinere va fi zdrobită de bestiiile fasciste.

Profesorul de istorie a găsit în Mircea Constantinescu un interpret expresiv.

Regizorul Francisc Munteanu discută cu interpreții scena ce urmează a fi „trasă”.

Speculantul Florea, așa cum apare în interpretarea lui I. Atanasiu Atlas.

Un diplomat (Fory Eterle) încearcă cu desperare să-și demonstreze unui interlocutor de ocazie titlurile și calitatea.

Lucian GRIGORESCU

„Tineri muncitori vizitând Muzeul de Istorie a Partidului” (ulei).

DIN PICTURA NOASTRA NOUA

Dan HATMANU

„Colectiviști plecând la lucru” (ulei).

Alma REDLINGHER

„Librăria volantă” (ulei).

CARAVANA PĂCII

Fotoreportaj de Liviu MAIOR (text) și S. STEINER (fotografii)

— 7.500 kilometri sub steagul păcii și prieteniei —

Moscova, 25 iunie 1960.
În fața hotelului „Ucraina” din capitala Uniunii Sovietice staționează, într-o impresionantă coloană, 40 de limuzine elegante.

La prima vedere s-ar părea că e vorba de un simplu voiaj turistic, de un obișnuit grup de cetățeni moscoviți care au hotărât să parcurgă împreună, cu mașini personale, un itinerar oarecare pe imensa hartă a Uniunii Sovietice. Trecătorii aflați în acele clipe în fața hotelului sînt și ei îndemnați să creadă acest lucru. Și, totuși, se pare că e vorba de altceva. Mai ales că pe parbrizele mașinilor au fost lipite benzi de hîrtie, purtînd de-a lungul lor numele mai multor capitale: Mos-

cova — Budapesta — Sofia — București, sau: Moscova — Varșovia — Budapesta — Berlin...

Nu puțini dintre cetățenii care s-au oprit să privească șirul de mașini au recunoscut de îndată printre turiști figuri de seamă din viața de fiecare zi a capitalei. Iată-l într-un grup, luîncu-și rămas bun de la rude și cunoscuți, pe pictorul și graficianul Vladimir Bogatkin. Iată-l puțin mai încolo pe eminentul fizician, profesorul Berezovski, discutînd cu bine-cunoscutul muncitor Vasili Iakovlevici Nerovnov. Sau iată-l tocmai spre capătul coloanei, studiînd o hartă, pe scriitorul Leonid Sobolev. Cetățenii cunoscuți deopotrivă în

întreaga țară atît pentru meritele lor profesionale, cît și pentru asidua lor activitate în Comitetul național pentru apărarea păcii din U.R.S.S.

— Dumneavoastră sînteți turiști? — întrebă un tînăr.

Răspunde surîzînd graficianul Vladimir Bogatkin:

— De fapt, turiști. Atît doar că

În fața statuii mareșalului Suvorov, din localitatea cu același nume.

în voiajul acesta, organizat de Comitetul național pentru apărarea păcii, sîntem și purtătorii unei plăcute misiuni: ne-am propus să ducem, în toate țările vecine și prietene pe care le vom vizita, mesajul de prietenie al poporului sovietic iubitor de pace.

— Turisții noștri — explică altor cetățeni inginerul Boris Alexandrovici Kneazevski — se vor împărți în scurt timp în două grupuri distincte. 23 dintre mașinile noastre, printre care și cea a tovarășului Leonid Sobolev, vor străbate R. P. Polonă, R. D. Germană și R. P. Ungară. Cealaltă coloană, însumînd 17 automobile — al cărei conducător am avut cinstea de a fi ales — va vizita R. P. Ungară, R. P. Bulgaria și R. P. Romîna.

La un difuzor portabil o voce invită turiștii să-și ocupe locurile la volan.

— Dasvidania, daraghie druzia!

— La revedere, și la întoarcere vom avea desigur mult mai multe să ne spunem.

★

Aproximativ aceeași scenă a avut loc douăzeci și trei de zile mai tîrziu în fața hotelului „Ambasador” din București. Nenumărați cetățeni romîni înconjurînd „Volgile” și „Moskviciurile” aliniate discutau în rusă, germană sau franceză cu oaspeții sovietici. De data aceasta însă, turiștii moscoviți aveau de vorbit despre mult mai multe lucruri.

— Viața nu se măsoară cu anii trăiți, ci cu drumurile străbătute — spune Vladimir Bogatkin.

Budapesta, Sztalinvaros, Miskolc, Oradea, Sibiu, Orașul Stalin, București, Plevna, Sofia, Plovdiv, Varna... Pretutindeni flori și saluturi fierbinți de bun sosit, pretutindeni discuții inflăcărâte, urări de pace și prietenie. Mii de muncitori, țărani și intelectuali au înfățișat reprezentanților marii țări prietene înfăptuirile muncii și luptei lor pașnice — construcții și realizări grandioase, mărturii și simboluri concrete ale năzuinței lor de pace.

Cei mai mulți dintre turiști au pășit pentru prima dată pe pămîntul celor trei țări prietene. Alții, cum sînt de pildă pictorul Bogatkin și doctorița Elena Konstantinovna Berezovskaia, au avut prilejul să cunoască România și Ungaria încă acum 16 ani, ca ostași ai glorioasei Armate Sovietice eliberatoare. Dar atît unora cît și altora cele trei state dunărene li s-au părut mult mai cunoscute și apropiate decît și-au închipuit pînă atunci.

— Acolo unde mintea și mîna omului sînt puse în slujba științei și culturii, a păcii și prieteniei, orice cetățean sovietic se simte bine, ca între ai săi — spune ingineră Galina Borisovna Vereniova.

... Și din nou vocea conducătorului, amplificată de difuzorul portabil:

— Vnimanie, cerez deseat mi-nut uejaem!

Ultima porțiune a itinerariului romînesc: București—Iasi—Suceava. Apoi din nou, după mai bine de o lună de zile, pămîntul patriei. Cei 7.500 kilometri înscrîși pe cadranele kilometrajelor nu vor rămîne însă simple cifre. Ei vor căpăta eficiență practică în marea luptă pentru apărarea și consolidarea păcii.

Pretutindeni oaspeții sovietici au fost primiți cu flori și urări calde de bun sosit. Iată-i întîmpinați la Bacău de reprezentanții populației orașului.

O VECHĂ CUNOȘTINȚĂ

— **M**ă întrebați caremi sînt impresiile despre țara dumneavoastră.

Răspund ușor la această întrebare — ne spune pictorul Vladimir Bogatkin. Am avut prilejul să cunosc România încă acum 16 ani. Mai precis, în septembrie 1944. Lucrurile s-au petrecut așa: eram locotenent în Armata Sovietică și mașina m-a lăsat într-o după-amiază în inima Bucureștiului. În fața ochilor mi-a apărut atunci o lume ce mi s-a părut ciudată. După sute de kilometri parcursi pe teritoriul ars și jeuit de fasciști al patriei mele, întîlneam deodată cuconițe și boieri care

așișau o extravagantă șocantă și jignitoare. Foarte curînd însă mi-am dat seama că lumea aceasta care sfîda războiul se întindea doar pe o porțiune de pe Calea Victoriei. Incolo, marea majoritate a cetățenilor purtau cea mai neagră uniformă a mizeriei și suferinței. Apoi, după ce am străbătut zeci de sate în care țărani îmbrăcați în zdrențe și adăpostii în case de chirpici acoperite cu stuț trudeau umili în jolusul boierilor întîlniți pe Calea Victoriei, spectacolul mi s-a părut mai mult decît deprimant.

Ei bine, domnii cu monoclu și cuconițele în blană de vizon au dispărut. În locul lor au apărut bunăstarea generală, optimismul

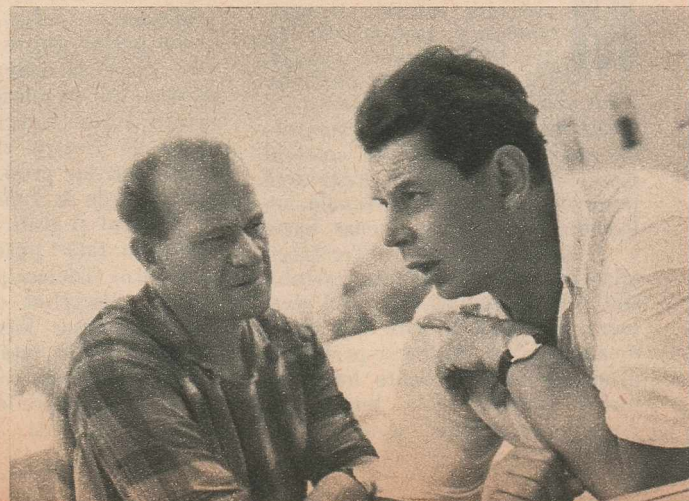
și avîntul creator al poporului. Atît în frumoasa dumneavoastră Capitală, cît și în orașele și satele pe care le-am străbătut, am cunoscut azi o lume harnică și veselă.

— Ce părere aveți despre pictura noastră?

— Cu marele Grigorescu am făcut cunoștință încă acum 15 ani. De atunci atît eu cît și alți confrăți de breaslă am avut prilejul de a cunoaște pe un alt mare reprezentant al artei dumneavoastră: pictorul Corneliu Baba. Țin să menționez în mod deosebit: poporul romîn are în Corneliu Baba un strălucit, un foarte strălucit reprezentant al artei sale plastice.

În popasul făcut la Bacău, pictorii Alexei Șmarinov și Vsevolod Burlakov nu au pierdut ocazia să schițeze statuia lui Vasile Roaită.

Inginerii aviatori Piotr Vasilevici Tumanov și Feodor Vasilevici Pimenov, membri ai expedițiilor științifice din Arctica și Antartica, aflați de astă dată într-o „expediție” turistică în R.P.R.

Cu 16 ani în urmă, și aproximativ pe aceleași meleaguri, doctorița Elena Konstantinovna Berezovskaia pansa rănilor soldaților sovietici ce luptau pentru eliberarea României. „Este pentru mine cu atât mai plăcut să revăd România în timp de pace și să îngrijesc doar zgîrietura superficială a unui coleg turist” — ne declară azi doctorița.

Ținăra din dreapta se numește Irina Vasilevna Basmanova și face parte din colectivul de ingineri care au realizat automobilul „Moskvici”.

ȘOFERUL BLINDATEI DIN GARA FINLANDA

Prețutindenii pe unde a trecut, Ivan Mihailovici Leșenko a fost înconjurat cu multă dragoste și cu un deosebit interes. Cei 66 de ani ai săi închid, ca scoarțele unui roman, o viață furtunoasă, deosebit de bogată în evenimente și semnificații prețioase.

I. M. Leșenko s-a înrolat din fragedă tinerețe în rândurile revoluționarilor bolșevici. În aprilie 1917, ca șofer al unui detașament de mașini blindate, a fost trimis pentru a-l întâmpina pe Lenin în gara Finlanda din Petrograd. De pe mașina blindată (azi piesă de muzeu la Leningrad) condusă atunci de Leșenko, marele Lenin a rostit istoricul discurs din gara Finlanda. În continuare tovarășul Leșenko a participat la asaltul Palatului de Iarnă, la apărarea Târâșului (unde a călătorit cu vagonul de comandant al lui Iosif Vissarionovici Stalin) și la o serie întreagă de alte evenimente importante ale istoriei Uniunii Sovietice. Cite fapte și învățăminte prețioase pot fi aflate de la un asemenea om! Nu e de mirare că cetățenii noștri, găsindu-l în grupul de turiști sovietici, l-au înconjurat și asaltat cu întrebări.

— Ce părere aveți despre țara noastră?
— îl întreabă o tinăra studentă din Iași.
— Despre România știam, înainte cu mulți ani, că era o țară a celor mai flagrante contraste, unde alături de cel mai exorbitant lux domneau cea mai neagră mizerie și înapoieră. Acum însă, când am făcut cunoștință cu România nouă, am constatat schimbări imense: mizeria și înapoieră sînt azi atribute ale trecutului. Am găsit o țară frumoasă, în care mărețele construcții ale socialismului sînt înfăptuite de un popor harnic, vesel și ospitalier.

Studiind itinerariul.

Cîntecul pe care pictorul Alexei Șmarinov (mijloc) l-a cîntat împreună cu încă doi colegi turiști, într-un restaurant din Bacău, își are povestea lui: „Acum 16 ani — ne istorisește celălalt pictor din grupul de turiști sovietici, de care am mai amintit, V. Bogatkin — călătoream spre București împreună cu sergentul Gheorghe Hrapak. Amintirea patriei dragi și dorul după iubită l-au făcut să scrie o poezie. În București un compozitor român a compus pe acest text o melodie. Cîntecul s-a răspîndit în întreaga Uniune Sovietică. Se numește: «Ia toskuiu pa rodine» (Mi-e dor de patrie)”.

DERUTĂ LA ERMEKEILKASERNE

de I. CIOARĂ

Nieicînd n-a fost atîta fierbere la Ermekeilkaserne (Pentagonul în versiune... bonnistă) ca în vremea din urmă, cînd s-a aflat de trecerea în R.D.G. a mai multor ofițeri de-ai Bundeswehru-lui. E drept că pentru autoritățile vest-germane astfel de fapte nu mai constituie ceva nou: dintre cei peste 25.000 cetățeni vest-germani care s-au prezentat numai în primul semestru al acestui an la punctele de frontieră ale R.D. Germane, 162 au fost militari. «În armata vest-germană — scria cu neliniște ziarul „Frankfurter Rundschau“ — a început, pare-se, un val de dezertări». Dar cu cei patru „sugari“ de acum era altceva. Adam von Gliga fusese adjutantul generalului Kammhuber, inspectorul forțelor aeriene militare ale R.F.G., în care calitate „l-a însoțit de nenumărate ori în vizitele sale în S.U.A. și a participat la consfăturile țărilor N.A.T.O.“, cum scria ziarul „Westfälische Rundschau“, cuprins de teamă pentru dezvăluirile ce vor urma; maiorul Bruno Winzer, fost ofițer pentru legăturile cu presa din cadrul statului major al comandamentului grupului de sud al forțelor militare aeriene vest-germane, cunoștea la rîndu-i destul de multe lucruri compromițătoare; iar ceilalți doi, Otto Weissenberger, cartograf, colaborator al regiunii a V-a militare, și Karl August Pech, colaborator al comandamentului statului major al flotei maritime militare, aveau de completat și ei cite ceva...

Nu e de mirare deci că, într-un acces de furie, Strauss, ministrul de război de la Bonn, a zberiat — cu tonul folosit pe vremea cînd era ofițer al Wehrmachtului hitlerist — întrebîndu-i amenințător pe cei 140 de ofițeri adunați la o consfătuire la Kiel — așa cum relata

ziarul „Berliner Zeitung“ — dacă oare toți „vor să se care în Răsărit“ pentru „a pune Bundeswehrul, aici, într-o poziție imposibilă“. Iată așadar unde-i buba... Dezvăluirile făcute la sosirea în R.D.G. de către acești foști ofițeri și colaboratori ai Bundeswehru-lui — și care se pot rezuma în această singură frază a lui Winzer: „mi-am dat seama că, contrar tuturor dezmințirilor, Ministerul de Război al Republicii Federale pregătește un război ofensiv“ — au căzut ca un trăsnet asupra militaristilor vest-germani.

Și cu atît mai mare a fost deruta acestora cu cît, cam în aceleași zile, la Bonn și-au făcut apariția niște înalți emisari ai Pentagonului.

PELERINAJ LA... BONN

Adept înfocat al „tehnicii mondiale“, după ce a cutreierat, în cursul recente sale vizite în S.U.A., o serie de uzine de avioane și rachete, Strauss a adunat ziaristii la clubul național al presei din Washington și le-a făcut o scurtă și vibrantă declarație: Bundeswehrul „trebuie să fie la nivelul tehnicii mondiale“. Apoi s-a înapoiat acasă, la Bonn, să... aștepte. Doar asemenea cuvinte nu puteau rămîne fără ecou!

Și într-adevăr ecoul nu și-a dezmințit viteza: „Statele Unite nu numai că n-au avut obiecțiuni, ci sprijină pe deplin livrarea acestor tipuri de arme-rachetă (este vorba de racheta cu încărcătură

nucleară „Polaris“ — n.a.) către Germania occidentală“. Declarația aceasta atît de categorică și care a provocat derută la Bonn, unde se preferă îndeobște să nu se spună lucrurilor pe nume, aparține unei persoane cît se poate de oficiale — mr. Wilber Brucker, ministrul Forțelor Terestre ale S.U.A. Sosit urgent la Bonn într-o așa-zisă vizită „de inspecție“, el s-a îndelnicit mai puțin cu această latură oficială a vizitei sale și mai mult de accelerarea înarmării Germaniei occidentale, în special cu armara-chetă „Polaris“. Abia a părăsit Brucker Bonnul, că imediat după el a sosit aci în pelerinaj un alt apostol al „războiului rece“, ministrul Flotei Maritime a S.U.A., Franke. Pe el nu l-a luat gura pe dinainte, asemeni colegului său

↑ Familia țăranului Alois Klobber din Freyung își ducea traiul din recolta obținută de pe cele câteva hectare de pămînt pe care le cultiva. Acum, el (fotografia din stînga) și nevasta sa (dreapta) privesc cu durere la bucata de pămînt rechiziționată de Bundeswehr și transformată în tranșee. Potrivit declarației Ministerului de Război vest-german, pînă la sfîrșitul acestui an vor fi folosite în scopuri militare în total 600.000 ha pămînt arabil.

↑ Cui va mai lua vreodată pușca în mînă, ocelula să-i cadă mîna... Jurămîntul acesta l-a făcut Strauss în 1949, din interese electorale. Iar azi ministrul de război de la Bonn declară plin de fanfaronadă: „Cazărmile constituie o parte a renașterii patriei noastre germane“... Strauss ar trebui însă să știe că, în caz că el sau alți maniaci războinici de la Bonn vor îndrăzni să ridice măcar vreun deget împotriva țărilor socialiste, se vor găsi forțele care să facă să le cadă mîna — întocmai cum s-a jurat el în 1949. Uniunea Sovietică este destul de puternică pentru a face să cadă nu numai mîinile, dar și capetele oricărui agresori.

1949:

Wer noch einmal ein Gewehr in die Hand nehmen
die Hand abfallen. ...

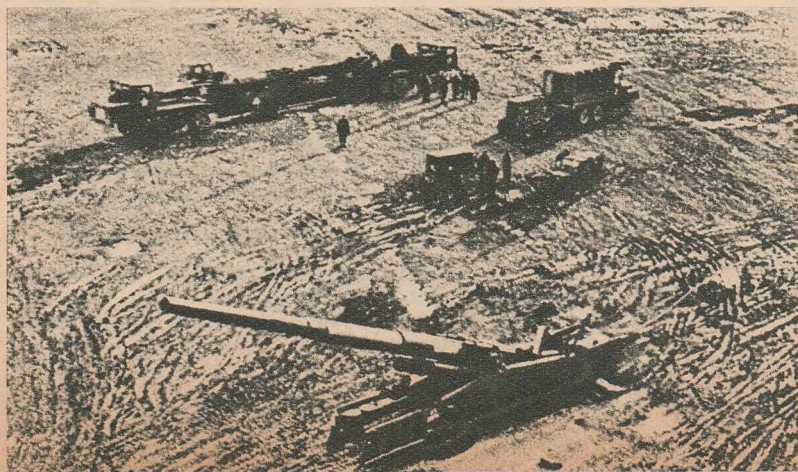
Brucker, și n-a făcut declarații care să-i facă să dea din colț în colț pe Adenauer, Strauss et co. „Vizita” sa n-a fost cătuși de puțin protocolară, ci, cum sublinia trăgînd nădejde o anume parte a presei vest-germane, ea trebuia să ducă la anularea restricțiilor, pentru Germania occidentală, de a construi nave militare și submarine. Mai precis, să oficializeze o anume stare de fapt...

„CAZANUL SATANEI FIERBE DIN NOU”

Expresia aparține ziarului englez „Daily Express”, care caracteriza astfel refacerea industriei războinice vest-germane. Militaristi vest-germani s-au săturat să tot fie la cheremul industriei de tancuri din Anglia, al celei de avioane din S.U.A., ba pînă și al celei de armament ușor din Izrael (țara care ar avea cele mai puține motive să înarmeze armata condusă de generali cu mîinile pătate de sîngele a 6 milioane de oameni vinovați doar de faptul că nu erau... „arieni”). Nu pentru că acești aliați din N.A.T.O. ar face cumva greutăți partenerului vest-german. Doar „supremul” general al N.A.T.O., Norstad, s-a exprimat fără echivoc: „Alianța atlantică nu numai că privește cu simpatie nevoile Republicii Federale Germane, ci are chiar datoria să le satisfacă”. Nu, aici e vorba de business. Din praznicul cursei înarmărilor să nu se înfrupte tocmai monopolistii vest-germani? Mai ales că ceilalți nu ar avea nici ei de pierdut. Trustul american Lockheed, de pildă (cel care, precum se știe, a produs avionul de spionaj U-2, doborât dintr-o singură lovitură de o rachetă sovietică), a vîndut licența bombardierului „Lockheed F-104” trusturilor vest-germane Messerschmitt și Heinkel — aceleași care au înzestrat și Luftwaffe-ul hitlerist. Prilej de câștig deci și pentru unii, și pentru alții. Un exemplu căruia profitorii înarmărilor din R.F.G. ar dori să-i adauge nenumărate altele.

Iată așadar cum se reface industria de armament din Ruhr, industria navală și aviație de război etc. Și cum să nu fie așa, cînd ea se află în mîini „sigure”, de tagma celor ale lui Dietrich Stahl, actualmente șeful serviciului de control al producției de arme, muniții și materiale militare din R.F.G. și fost președinte al comi-

Manevre ale armatei a 7-a americane din Bavaria. În cadrul acestui „free play” (joc liber), cum îl denumesc cu cinism organizatorii săi, au fost uciși mai mulți locuitori vest-germani. Iată de ce populația vest-germană cere cu tot mai multă hotărîre să se pună capăt transformării Germaniei occidentale într-un uriaș cîmp de manevre și provocări războinice ale N.A.T.O.

Populația din Fürth (Bavaria — R.F.G.) își exprimă printr-un referendum protestul împotriva înarmării atomice a Bundeswehrului, împotriva uneltirilor de dezlănțuire a unui cataclism atomic.

tetului pentru armamente în Ministerul de Război hitlerist? Cît privește industria aviație, în ea sînt direct și... material interesați mai mulți membri ai familiei Adenauer — nepotul, fiul și însuși cancelarul. Mai e de mirare că Adenauer se lamentoază în fel și chip de „prejudiciile” — termenul îi aparține — pe care le-ar aduce, chipurile, înfăptuirea propunerilor sovietice de dezarmare?

CÎND GERMANII SIMPLI N-AU „SIMȚ NAȚIONAL”

Numai că în privința „prejudiciilor”, marea majoritate a populației vest-germane are o părere diferită, chiar diametral opusă celei a lui Adenauer, Strauss, Krupp et co. Milioanele de locu-

tori ai Germaniei occidentale consideră că tocmai isteria belicoasă pe care o manifestă unele capete înfierbîntate de la Bonn poate aduce prejudicii — și încă dintre cele mai grave — țării lor. „Nu trebuie să stăm pasivi la această desfășurare a evenimentelor” — scria buletinul de presă din Hamburg „Sozialistische Jugend-Korrespondenz”, cerînd să se ia atitudine împotriva politicii războinice. „Pri-

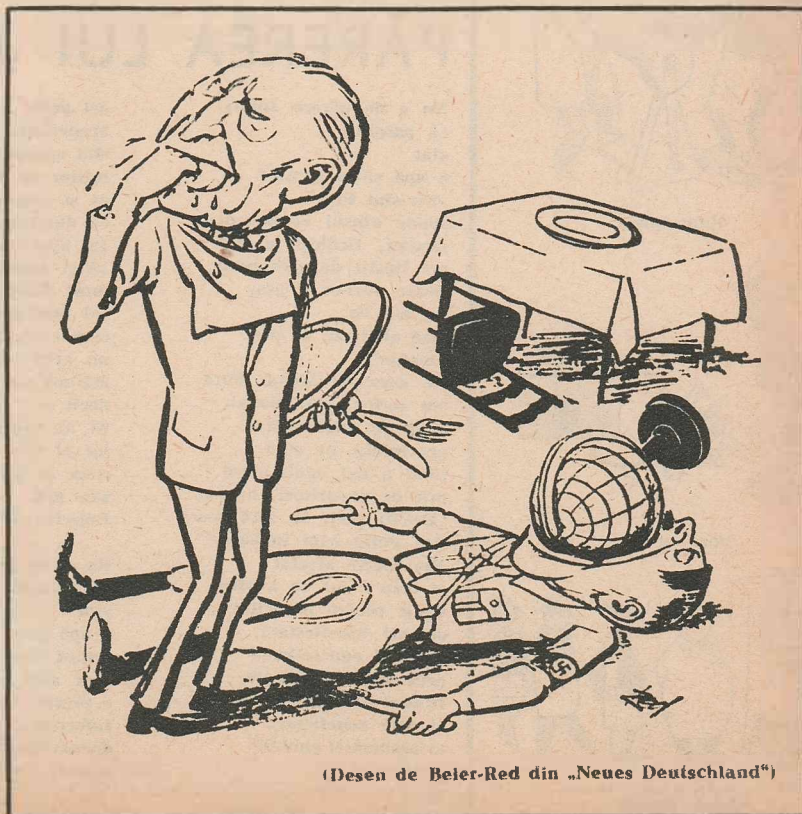
meidia este extraordinar de mare. Este în joc existența noastră”.

Populația vest-germană ia atitudine. Străzile din Hamburg, München, Dortmund și alte zeci și zeci de localități din R.F.G. sînt străbătute de puternice demonstrații de protest împotriva înarmării atomice a Germaniei occidentale, împotriva tuturor planurilor militariste agresive ale guvernanților de la Bonn.

Spumegînd de furie în fața unor astfel de acțiuni, „secretarul de stat al S.U.A. în R.F.G.” — cum e denumit Adenauer pentru excesul său de zel în susținerea și promovarea politicii „războiului rece” — se manifestă neliniștit văzînd „că poporul german are atît de puțin simț național”. Dar ce altă dovadă mai bună de adevărat simț național au putut să-i dea lui Strauss cei 250.000 de locuitori ai Stuttgartului decît huiduicile pe care le-au adresat ministrului de război vest-german atunci cînd acesta, dînd dovadă de proastă inspirație, a încercat să-și verifice „popularitatea” intrînd în turul de onoare o dată cu câștigătorii unei curse automobilistice?

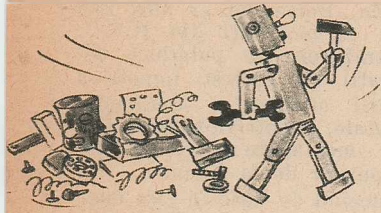
Poporul german nu uită cum s-a terminat războiul lui Hitler. Și, mai ales, poporul german știe că un nou război nu ar folosi decît fabricanților de armament și slugilor lor. El știe că Uniunea Sovietică și celelalte țări socialiste pot da o replică zdrobitoare oricăruia agresor. Astăzi mai mult ca oricînd!

Milioanele de vest-germani nu mai vor să se repete tragedia experiență a celui de-al doilea război mondial. Ei s-au convins că — așa cum a arătat N.S. Hrușciiov la conferința sa de presă de la Viena — „acum există cu totul alte condiții decît în vremea cînd a acționat Hitler. Dacă pînă și Hitler, deschizîndu-și larg gura, nu a putut înghiți ceea ce a vrut și s-a înecat, lui Adenauer nu-i mai rămîne altceva decît să se lingă pe buze, să spumege de furie, pentru că, dacă ar ridica măcar un deget împotriva țărilor socialiste, noi l-am zdrobi”.

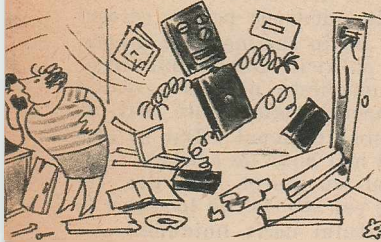

(Desen de Beier-Red din „Neues Deutschland”)

Desene de E. ARNO

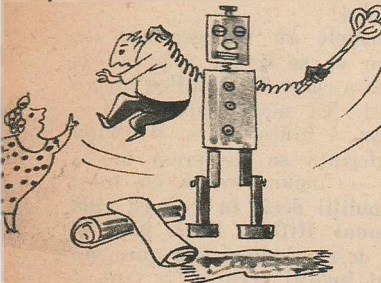
Gelozie.

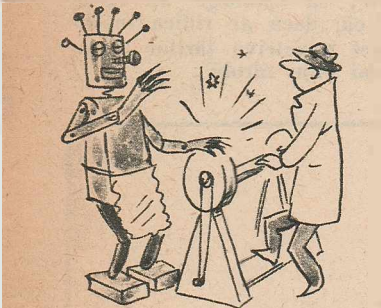
— Alo! Alo! Cred că robotului pe care mi l-ai vândut îi lipsește un șurub?!

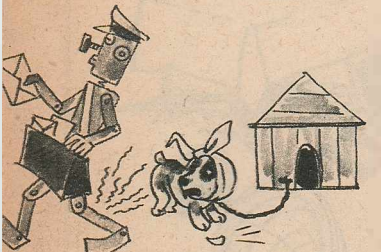
— Dragă, nu pot să-l fac să înțeleagă avantajele unei mașini electrice de spălat.

— Ți-am spus că atunci când bate covoarele să nu stai lângă el?!

Manechiura.

Fără cuvinte.

Eterna femeie.

CU SARE ȘI PIPER

UN REPORTAJ ULTRA-OBIECTIV

PANOU DE ONOARE

Publicăm mai jos fragmente dintr-un reportaj apărut în marele ziar american „Washington-Post”, reportaj scris de gazetarul Yankee Scorney Gogonating:

Am fost de curînd în România și am rămas revoltat de cele văzute. Drept să vă spun, la noi în S.U.A. nu se întâmplă asemenea lucruri.

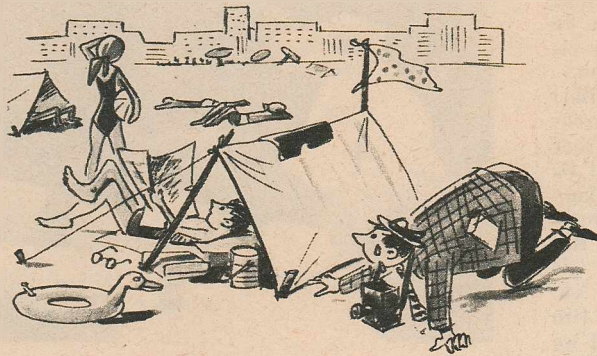
Am călătorit cu vaporul și am ajuns la Constanța, de unde m-am dus imediat pe litoral. Aici, dragi cititori, am plîns de milă, văzînd în ce hal au ajuns sărmanii cetățeni! Mii, zeci de mii de oameni goi-goluți, fără o haină, fără o cămașă pe ei... Unde e nivelul de trai, unde sînt sortimentele noi de îmbrăcăminte care se produc în România? Aproape toți oamenii, alungați fără milă din case, se tăvăleau pe nisip fără nici un adăpost. Pentru ce oare s-au mai clădit atîtea vile, cînd bieții de ei stau toată ziua afară, pe malul mării, pradă soarelui nemilos de vară? Am văzut cu ochii mei această scenă: mulți dintre ei, în culmea disperării, încercau să se sinucidă, aruncîndu-se în mare. Ba, spre a fi mai siguri că se vor îneca, la Mamaia unii se aruncau de la mare înălțime, de pe trambulină, în timp ce un milițian travestit în profesor de înot le făcea vînt pe la spate. De fiecare dată cînd unul se arunca în valuri, jos în apă, în jurul trambulinei, cordoane de agenți, în loc

să strige „ajutor”, strigau „ura!”, „ura!” E clar așadar: ura lor e pe față.

Ce m-a impresionat și mai neplăcut pe litoral este lipsa de gospodărire a stațiunilor. Am văzut oameni cufundați în noroi pînă în gît. Ba unii erau unși și pe față cu acest ml. Mari întinderi sînt lăsate în voia noroaielor. Pentru a acoperi asemenea gravă neglijență, propaganda romînă susține că aceste

luptă într-adevăr pentru folosirea rezervelor interne, pentru ce atunci au distrus noroaiile din Ferentari, Vergului și Floreasca?

Am mai fost martorul altor scene similare. Am văzut aci tabere de copii. Acești micuți copii smulși din sinul familiei lor, care nu au altă vină decît că sînt copii ai oamenilor muncii, sînt expediți în fiecare vară la mare, pradă fluxului și refluxului,

noroaie sînt bune contra reumatismului. Minciuni. Dacă noroaiile vindecă reumatismele, pentru ce autoritățile romîne nu au lăsat și acum băltoacele cu noroie care existau în urmă cu 15-20 de ani în cartierele mărginașe ale Bucureștiului? De ce au secăt aceste noroaie, lăsînd muncitorii pradă reumatismului și sciaticii, obligîndu-i să-și părăsească locuințele spre a folosi un noroi străin de ei, tocmai pe litoral? Dacă ei

pradă nisipului care le poate intra în ochi, în urechi, pradă soarelui care-i prăjește fără milă. Am stat de vorbă în Gara de Nord cu o asemenea victimă în vîrstă de numai cinci anișori. Mi-a spus că tatăl său este sudor și i-am explicat ce înseamnă sudor: îl trec sudorile fiindcă băiețașul pleacă la mare, pradă balenelor și rechinelor. L-am întrebat unde ar vrea să meargă, și mititelul mi-a răspuns: „La Mamaia”. Sărmanul, el vrea acasă, la mamaia, la tataia — și autoritățile îl gonesc vara pe litoral, acolo unde iarna bîntuie furtuni năprasnice. Iată ce se poate întîmpla în România de astăzi!

Pentru conf. **AI. VIANU**

PĂREREA LUI JOHNY

Nu e de părere Johnny că patronii sînt o apă și-un pămînt. «Nu sînt toți, spune dînsul competent, lacomi, ticăloși și hoți ori lipsiți de sentiment. Poate unii-or fi așa, nu zic ba, însă alții au, se știe, omenie. De exemplu Mister Ford, om serios, excepțional, e un tip sentimental: are inimă, nu cord. Cînd a dat odată afară mii de muncitori, a spus: „Dragii mei, în astă seară sînt puțin cam indispuși!” Era foarte afectat și cred chiar că a oftat. Grija pentru muncitori, deseori manifestată, este azi concretizată prin măsuri eficiente fiindcă toți sînt acționari și deci beneficiari ai producției curente. Astfel fiecare are, după cum se presupune,

cel puțin o acțiune. Muncitorii sînt așadar posesorii miilor de acțiuni ca și cum ar fi frați buni cu duiosul lor patron!» Iar apoi mai spune Johnny: «Nici bătrînul Mister Harry, unul dintre acționarii cei mai grei, care e un boss, un șef, nu cred că ar poseda acțiuni mai multe-n safe decît ei. Ei au ein'șpe mii, imi pare iar el tot atîtea are. Asta se numește, frate, zău așa, E-ga-li-ta-te!»

Nu e de părere Johnny că patronii sînt o apă și-un pămînt. Asta-i semnificativ, mai ales că dumnealui e precis — cum să vă spui? — informat, documentat: bossul, Ford, îi e cumnat.

I. ATANASIU ATLAS

În cîntea Zilei marelui și a marii sărbători de la 23 August, în prînderile minierei Valea Jiului și cele regiunea Baia Mare realizat noi succese producție.

Punînd în muncă mult avînt Să dea cu spor materii pri Deși lucrează sub pămînt Au fost mereu... la înălțime

Prin introducerea cedeelor tehnologice derne, uzinele „E Thälmann” din Or Stălin produc 200 ar motori pe schimb, în de 90.

Iscușiți inovatori. În răstimpul unei ture Ei produc arbori motori În proporții... de pădure.

În semestrul I, ce tivul fabricii de ciment „Victoria socialistă” Turda a dat 15.000 timent peste plan.

Cu spor ei au lucrat și iat E rezultatul concludent: Producția-i consolidată Cu...mii de tone de ciment.

S. M. RU

CU ȚEPI

Miliardarul american Nelson Rockefeller a spus: „Sporirea cheltuielilor litare ale S. U. A. miliarde dolari”.

Nu se încercă-n socoteli, cînd e vorba de profituri: el, aceste „cheltuieli”, le transformă în... venituri

Majoritatea terenurilor care au aparținut coloniilor străine din Cuba fost trecute în proprietate statului.

(Zia

Yankeii pierd pămîntul și dar nu-i un lucru de mirare se dovedește, zi de zi, că el... fuge sub picioare

Mircea CODRES

CU ȘI FĂRĂ FARD

AVOCATUL GANGSTERULUI: Mă întreb ce aș mai putea spune în apărarea dumitale. La onorariul ăsta sînt dispus să fac orice ca să te scap. GANGSTERUL: Spune că dumneata ai făptuit crima.

★

— Fratele meu a spart un geam pe Fifth Avenue și pentru asta a fost condamnat la doi ani închisoare.

— Pentru atîta lucru? — Da, domnule! Și unde mai pui că a și scos toate lucrurile din vitrină, ca nu cumva să dispară ceva.

ÎNTR-UN TEATRU PE BROADWAY

— Domnule, te rog să ieși pe scenă! Publicul îl cheamă pe autor la rampă.

— Fii serios, domnule. Eu nu sînt dintre aceia care se predau vii!

DANSUL LA ANIMALE

Tor. Moni Rozenhal, elev din Galați, ne întreabă dacă animalele dansează — așa cum a totu în „Carlea junglei” — sau totul se reduce la o imagine născocită de autor. Ii răspundem:

Firește că dansul elefanților la care a asistat micul Toomai din „Carlea junglei” este o descriere fantezistă a lui Rudyard Kipling. Dar această descriere are la bază convingerea autorului, care a trăit într-adevăr în junglă, că o asemenea scenă este posibilă.

Numerosi exploratori demni de crezare confirmă convingerea lui Kipling și atestă că au asistat, dacă nu chiar la un dans al elefanților, cel puțin la unul al altor animale, la fel de uluitor în desfășurarea lui.

Exploratorul W. Kohler, spre exemplu, a văzut în Africa un dans al maimuțelor, care l-a uimit, pur și simplu. Dansul a început prin jocul a doi cimpanzei care s-au rostogolit pînă au turcit complet vegetația pe o bună porțiune de teren, în jurul unui copac. Apoi s-au ridicat și, cu pași ritmați, au început să dea ocoluri copacului. Încetul cu încetul, s-au apropiat și alte maimuțe și s-au prins în joc, imitând ritmul celor doi cimpanzei. În același timp, folosind labele din față, maimuțele aruncau în aer tot ce apucau: frunze, fire de iarbă, bucăți de

lemn, manifestînd o vizibilă plăcere.

Un alt dans a fost observat de naturaliști la marmote. Primăvara, la iesirea din hibernare, masculul își prinde femela cu labele din față de umeri și dansează cu ea un fel de polcă — cu aceasta cel puțin seamănă pașii pe care-i face.

Sînt cunoscute apoi dansurile pe care le execută, în epoca rutului, unele specii de pești, delphinii și alte animale acvatice. Dintre acestea cel mai amuzant este dansul hipocampului (calul de mare) care, ținîndu-se în poziție verticală ca și marmotele, își prinde femela cu coada și, oscilînd în dreapta și în stînga, se ridică împreună cu ea pînă la suprafața apei, unde ambii încep să se învîrtească exact ca într-un vals pe care l-ar dansa oamenii.

Alt dans și mai uimitor e cel descris de savantul naturalist Mac Laren, care l-a observat la cocorii entigoni din Australia.

„Erau cîteva sute la un loc — spune acesta — și dansau în ritmul unui cadril aflî de grațios, că nici oamenii nu l-ar putea imita. În grupuri de cîte douăzeci, perechi, perechi, ei dansau cu capetele sus, apoi ridicau pe rînd cînd un picior, cînd altul, se inclinau unul în față celuilalt și deodată porneau să se învîrtească în jurul unui grup care se forma în mijloc și care cu ciocurile lor băteau ritmul mișcărilor”.

În sfîrșit un dans tot atît de curios poate fi văzut la cocoșii de munte. Aceștia se așază în cerc, lăsînd un loc liber în centru. Unul din ei vine pe locul liber, face un tur al cercului, cu coada zbîrlită și cu aripile pe jumătate lăsate în jos, apoi se îndreaptă către centrul cercului, unde face o serie de pași mărunți, ritmați, întreruși de mici pauze. După cîteva minute, dansatorul își reia locul și în arenă pășeste altul, care de asemenea, după ce-și face dansul, e urmat — rînd pe rînd — de toți ceilalți.

Mai există și alte exemple, confirmate de naturaliști, din care se vede că dansul nu e o manifestare exclusiv umană.

Știați că...

...cea mai mică pasăre din lume — colibri — măsoară abia 3-4 cm lungime și cîntărește 2 pînă la 6 grame?

...ouăle de colibri au mărimea unui bob de mazăre, iar cînd iese din găoace puiul de colibri nu cîntărește mai mult de 1 gram?

...în ciuda micimii sale, colibriul zboară în mod curent cu viteza de 100 de kilometri pe oră?

...pentru a recupera forțele pierdute prin neconținutul ei neastîmpăr și prin enorma ei viteză de zbor, această pasăre mitică este nevoită să mănînce tot timpul diferite insecte, căci altfel riscă să moară?

...în zona de sud a insulei Madagascar, unde clima este foarte uscată, cresc unele plante și arbori care nu se mai găsesc în nici o parte a lumii?

...printre acestea sînt: *Didiera Madagascarenensis*, o aglomerație de țepi lungi și periculoși; *Alluandia ascendens* — de forma unei umbrelor întoarse; arborele zis „Ștîlp de telegraf”, fără ramuri dar cu frunze ce cresc direct pe trunchi — și multe alte plante curioase?

...în general, în sudul Madagascarului toate plantele prezintă țepi, formează o vegetație foarte bogată și această vegetație se întinde pe distanțe de kilometri?

...în 1912 s-a descoperit în cîteva mici insule din arhipelagul malaez un așa-zis *relict* al timpurilor preistorice, și anume o șopîrlă gigantică, unele exemplare ajungînd pînă la 3,75 de metri lungime și pe care zoologii au denumit-o „Dragonul din Komodo”?

...această șopîrlă — un ade-vărat monstru — este carnivoră și e în stare să devore din cîteva înghițituri o maimuță mare sau un porc mistreț?

...atunci cînd carapacea lor devine neîncăpătoare, unele crustacee (crabi, langustele, homarii etc.) o părăsesc — nu fără oarecare greutate — și se adăpostesc într-un loc ferit, așteptînd să le crească o nouă haină-cuirasă, pe măsură?

ZINGIANTROPUL

Cu ocazia unor săpături făcute în Tanzania, au fost descoperite craniul și dinții unei maimuțe antropoide. Această maimuță a fost botezată „zingiantrop”, zingii fiind denumirea Africii orientale în araba veche. Craniul a fost găsit într-un strat care mai conținea oase de rozătoare, păsări, reptile etc., animale care au constituit probabil hrana maimuței. Vechimea osemintelor descoperite este de circa 1 milion de ani. Avînd în vedere o serie de indicii, zingiantropul este considerat mai apropiat de om decît parantropul descoperit în Africa răsăriteană. În același strat cu zingiantropul au mai fost găsite pietre ce par ușor șlefuite. Ceea ce arată că această maimuță începuse să folosească piatra drept armă.

DE VORBĂ CU MEDICUL

ANDA — Făguraș. Nu cunoaștem statura dv., dar la vîrstă pe care o aveți creșterea în înălțime mai este posibilă. Mai sînt și alte elemente de luat în considerație; vă sfătuim să consultați un endocrinolog.

G. B. — Pucioasa. Dacă pînă la acea dată v-ați comportat normal, credem că situația actuală este remedială. Faceți două serii de cîte zece injecții cu Testosteron, la intervale de zece zile una de alta. Prima serie de zece injecții o veți face cu Testosteron de 10 mg., iar a doua serie cu Testosteron de 25 mg. Injecțiile să fie făcute intramuscular, cîte una la două zile. Faceți gimnastică matinală, dușuri și masaje generale. Duceți un regim alimentar bogat în proteine ca: ouă, carne, pește, brînză, lapte.

FUDULU FLORICA — Brăila. Cauzele ulcioarelor sînt diverse: tulburări generale, ca debilitatea, constipația cronică; vicii de refracție, adică tulburări de vedere necorectate prin ochelari. În afară de tratamentul cu penicilină, vă sfătuim să consultați un oculist.

D. OCTAVIAN — București. Este o tulburare a circulației periferice a sîngelui, datorită unor spasme arteriale. E necesar să faceți oscilometria atît la membrele superioare cît și la cele inferioare și, dacă va fi cazul, medicul vă va indica tratamentul.

Greutatea corpului dv. raportată la înălțime este deficitară cu circa 8 kg.

Pentru celelalte tulburări vă recomandăm să evitați eforturile fizice mari și să renunțați la sportul pe care-l practicați. Cu timpul s-ar putea să ajungeți la o hipertrofie a inimii cu tulburări legate de aceasta.

LUPU ALEXANDRU — Moinești. Într-adevăr, statura dv. depășește mult normalul pentru vîrstă pe care o aveți. Nu înțelegem de ce evitați tratamentul medical pe care un endocrinolog, consultîndu-vă, vi l-ar putea indica. Nu vă putem indica nici un sport care să oprească creșterea în înălțime.

Dr. Silviu GHEREA

GIMNASTICA LA DOMICILIU

Complex de exerciții fizice pentru femeile lehuze, după primele zile de la naștere

(II)

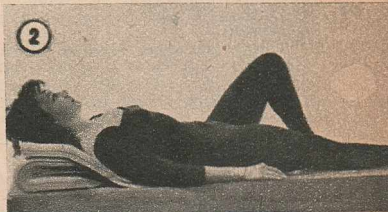
de prof. Ana Maria ENĂCHESCU

Mișcări pentru picioare

1) Din poziția pe spate culcat-rezemat: Rotarea labei piciorului din articulația gleznei în ambele sensuri.

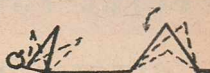
2) Din aceeași poziție: Îndoirea și întinderea alternativă a picioarelor din articulația genunchiului (talpa alunecă ușor pe așternut).

3) Pe spate culcat-rezemat, cu coatele îndoite, mîinile sub ceafă și genunchii îndoiti: Depărtarea (inspirație) și apropierea (expirație) concomitentă a brațelor și picioarelor.

Mișcări pentru trunchi

4) Din poziția culcat pe spate, capul rezemat pe perne, mîna dreaptă cuprînde capul, mîna stîngă e întinsă pe lîngă corp: Îndoirea trunchiului spre stînga, revenire. Schimbarea mîinilor și îndoirea trunchiului spre dreapta.

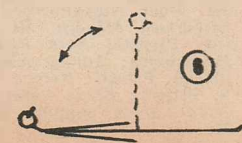
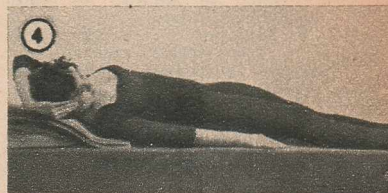
5) Pe spate culcat, sprijinit în coate sau în mîini: Întoarcerea trunchiului spre o parte și spre cealaltă.

6) Pe spate culcat-rezemat: Ridicarea trunchiului în poziția șezînd, cu picioarele întinse, spatelui sprijinit. (Se execută la început cu ajutor).

N.A. Avînd în vedere particularitățile fiecărei femei în parte, precum și pregătirea fizică a femeilor, v-am indicat, pe grupe de mișcări, exerciții ce pot fi executate de dumneavoastră în această perioadă. Alegeți pe rînd din întregul complex, cîte un exercițiu sau două, pentru fiecare ședință de gimnastică. Repetați exercițiile de 2-4 ori, după dispoziția de mișcare în care vă găsiți. Totodată vă reamintim că, pentru a da bune rezultate, gimnastica va fi executată de dumneavoastră numai cu recomandăția medicului.

SFATURI practice

SĂ PROFITĂM DE SEZONUL ROȘILOR

Acum doi ani, un congres internațional al medicilor a elogiat uleiul de floarea-soarelui ca pe un fel de panaceu alimentar. De curînd un alt congres — de data aceasta al chimiștilor din industria alimentară — a stabilit că printre legumele cele mai bogate în elemente permanente necesare organismului uman sînt, în primul rînd, roșiile. Ba mai mult, specialiștii în alimentație au dat ca exemplu popoarele care obișnuiesc să consume salată de roșii cu ulei de floarea-soarelui și cu adaosuri de ceapă, ardei, măr și pătrunjel. Dacă exact cum procedeză adesea gospodinele noastre, fără să știe că prin aceasta au realizat chintesența nutritivă a salatei.

Prin umare, salata noastră așa-numită „orientală” a devenit aliment universal recunoscut ca excepțional. Roșiile și ardeii, care conțin un adevărat complex de vitamine — în care predomină vitamina C, carotenul, biotina, riboflavină și acidul nicotinic — nu trebuie deci să ne lipsască de la nici o masă (mai ales acum, în sezonul lor, cînd le putem consuma proaspete, nu conservate).

E adevărat că anul acesta — și, într-o mai mică măsură, și anul trecut — timpul nefavorabil a întârziat apariția acestor legume. Dar cu atît mai mult trebuie să profităm și să le consumăm acum, cînd le avem din belșug.

Discuțiile purtate la congresul amînit al specialiștilor au re-

velat, printre altele, că în afara elementelor favorabile procesului digestiv, roșiile conțin vitamina H (biotina) în cantitate suficientă pentru a fortifica țesuturile împotriva leziunilor seboreice ale pielii. Iată, deci, că avem în ele și un medicament natural cu o solicitare desul de răspîndită, mai cu seamă pe timp de căldură, cînd glandele sebacee devin excesiv de active.

Înțelegem acum mai bine de ce în Uniunea Sovietică suc de roșii e mai răspîndit și mai apreciat în timpul verii decît suc de fructe sau alte răcoritoare. Cercetătorii sovietici au sesizat de mult calitățile excepționale ale acestei legume și au pus-o la dispoziția consumatorilor sub toate formele.

Fabricile noastre de conserve produc, la rîndul lor, suc de roșii, dar se pare că noi nu acordăm chiar toți atenția curentă acestui produs. Poate că și organele comerciale au partea lor de vină, că nu l-au popularizat așa cum trebuie.

În orice caz, fie sub formă de suc, fie sub formă de salată, simplă sau condimentată cu ardei, ceapă etc., e bine să consumăm cît mai mult din această legumă crudă. Ba chiar e bine s-o consumăm și atunci cînd n-o mai avem crudă — sub formă de bulion sau de pastă. Pentru că o bună parte din vitaminele ei se păstrează și astfel, dacă gospodina care le prepară nu le ține prea mult pe foc.

JOSIANA

HAINЕ DE PLOAIE

În culori vesele și luminoase, albastre ca sineala, roșii ca focul, aurii, verzi, galbene, bleu sau chiar albe cu garnituri colorate, hainele de ploaie par — prin coloritul lor strălucitor — să înfrunte mohorârea cerului de plumb.

Pînă acum cîțiva ani creatorii de modă n-au dat o prea mare importanță hainelor de ploaie: lucrate din material întoideana de aceeași culoare, croite după un model tip, ele nu erau purtate cu prea multă plăcere.

Astăzi, varietatea coloritului, a fesișturii și a croielii au transformat haina de ploaie atît de mult încît ea a ajuns să capete uneori aspectul unei elegante haine ce poate fi purtată nu numai în zilele de ploaie, dar chiar și pe vreme răcoroasă, peste rochia imprimată sau completul de jerse.

Lînia acestor haine este largă și de multe ori spatele este lucrat în bie (spre a avea amplex) sau cu o cută dublă, ușor încrețit și montat pe o platcă croită o dată cu mîncea kimono (ca în desenul nr. 1). Lărgimea bătonului este prinsă de un cordon format din 2 găci. Pe cap, un beret din același material.

Extrem de largă, cu mîncea kimono ce merge lărgindu-se spre tiv, haina din desenul nr. 2 are în dreptul nasurelui care o închide în talie o garnitură din 2 cercuri. Cu o linie foarte modernă, pălăria are calota înaltă spre a nu aplatiza părul și un bor mic, apropiat de obra.

Cu lînia ușor evazată, închisă cu 3 nasturi și avînd umărul accentuat printr-un tîghel lat ce se continuă pînă în dreptul buzunarului, această haină (desenul nr. 3) este completată de o pălărie a cărei lînie — pușin bărbătească — este accentuată de borul ridicat în spate.

Ansamblul din desenul nr. 4, format din haină scurtă și fustă, se potrivește în special femeilor înalte și subțiri, a căror siluetă este avântoasă îmbrăcată de kimono bogat croit și de gulerul mare. Garnitura de tîgheluri și băsmăluța legată cochel întregesc acest ansamblu.

Inchisă cu două rînduri de nasturi care sînt așezați în așa fel încît urmează lînia evazată a croielii, haina de ploaie din desenul nr. 5 are un mic guler chinezesc și două buzunare mari, aplicate. Clasică glugă a fost înlocuită cu mult succes de cocheta băsmăluță din același material și care este mult purtată, în special de fetele tinere.

COLȚUL FOTOGRAFULUI AMATOR

CITEVA REȚETE PRACTICE

Restaurarea copiilor vechi, îngălbenite

O fotografie veche capătă la un moment dat o culoare galbenă care-l strică aspectul. O astfel de fotografie se poate restaura destul de ușor după procedeul de mai jos.

Se scufundă fotografia într-o soluție compusă din:

- apă 1.000 cmc
- biclorură de mercur 1,25 gr
- sare de bucătărie 2,5 gr

După 10 minute se spală și apoi se introduce într-o soluție de amoniac în concentrație de 5%. După această operație fotografia își recapătă culoarea normală.

Remedierea îndoirii copiilor fotografice

Amatorii fotografi care nu posedă un aparat pentru uscat copii întîmplînd de multe ori dificultăți cu copiele care se îndoaie în timpul uscării. Se elimină acest inconvenient dacă vom muia copiele timp de 5 minute înainte de uscare în soluția:

- apă 1.000 cmc
- alcool alb 40 cmc
- glicerină 10 cmc

Fotografia colorată cu acuarele

Cu puțin talent la pictură, putem colora cu acuarele o fotografie, cu rezultate satisfăcătoare.

Pentru acest lucru vom freca suprafața copiei cu un cartof tăiat proaspăt, după care, cu ajutorul unui penson și al acuarelelor, vom colora fotografia după... inspirație.

Ing. Nicolae PALOȘANU

CITITORII CĂTRE CITITORI

Vor să facă schimb de cărți postale ilustrate (vederi) următorii: *Ilinca-Lizica Barbu*, stația Băiculești, raionul Curtea de Argeș, reg. Pitești; *Vava Bobos*, blocul 36, apart. 8, Bocșa-Română, reg. Timișoara; *Anton Kalona*, str. Gh. Doja nr. 17, Bocșa-Vasiovei, reg. Timișoara; *Victoria Bratu*, Găiești, str. I. C. Frimu nr. 18, reg. Pitești; *Petre Rădoi*, str. Smiridan nr. 2, Orașul Stalin; *Smaranda Grădinaru*, str. Simion Bărnuțiu nr. 21, Blaj, reg. Stalin; *Nicolae Drăghici*, str. Filimon Sirbu, blocul 6, camera 2, scara 2 S, Făgăraș, reg. Stalin; *Lucian Ionescu*, str. Ana Ipătescu 33, Craiova; *Bogdan Viorică*, învățătoare, Sebiș, raionul Gurahont, reg. Oradea; *Aldea Eugenia* și *Stanca Viorică*, str. Poet Alexandrescu nr. 50, Tîrgoviște, reg. Ploiești; *Simulescu Minda*, str. N. Băcescu nr. 387, Tîrgoviște, reg. Ploiești; *Nelu Filip*, Bobilna, raionul Orăștei, reg. Hunedoara; *Adrian Aldea* și *Florina Bratu*, str. Gh. Doja nr. 63, Pitești; *Rotaru Alexandrina*, str. Filimon Sirbu nr. 8, Pitești; *Elena Coropci*, str. Gh. Doja nr. 59, Pitești; *Nelu Tănase*, comuna Mibăiești, satul Valea Popii, raionul Muscel, reg. Pitești.

MOCANU NICOLAE și **TURCEA GHEORGHE**. Dacă vreți să apărați dorința dv. la rubrica „Cititorii către cititori”, e necesar să ne comunicați adresele de la domiciliu și nu cele unde vă aflați acum.

M. CRETU. Răspunsul de mai sus este valabil și pentru dv. În ce privește reproducerea de picturi, vom continua să publicăm, inclusiv din capodoperele artei plastice universale. Ne pare rău că nu ne scrieți părerile și sugestile pe care suneți că le-ați avea de făcut cu privire la revistă. Sintem bucu-roși ori de cîte ori cititorii ni le comunică și de foarte multe ori asemenea sugestii ne-au ajutat.

S. N. — Tecuci. Sentimentele pe care le nutrești pentru fata de care ne vorbești sînt foarte frumoase. Păreră noastră este însă că fata respectivă nu le merită. Dacă ea se supune cu atîta docilitate unor părinți retrograzi și nu izbuteste fie să-i convingă că greșesc, fie să se smulgă de sub influența lor, înseamnă că alegerea dumitale n-a fost bine făcută. Ai abia 18 ani, ești foarte tînar, vei uita această dezamăgire și vei înflori, fără îndoială, fata care să merite dragostea dumitale.

Cum ai reușit la examenul de maturitate? Ai de gînd să urmezi vreun institut — și care anume? Ar fi bine să te pregătești temeinic pentru examenul de admitere. Munca te va ajuta și să uiți dezamăgirea pe care ai avut-o, și să-ți crezezi viitorul luminos spre care poate aspira orice tînar din țara noastră.

BALINT LIVIU — Săcueni. Comunică-ne care este profesia dumitale și a soției, precum și locurile de muncă respective, pentru a putea interveni la forurile în drept ca să vi se rezolve situația. Sintem convinși că dorința dv. e justă și că organele locale vor găsi o cale de rezolvare a problemei.

TOȘA LIVIU, PETRU OLIVER, CRETU ANDREI ȘI **ALȚI CITITORI CARE NE-AU PUS ÎNTREBĂRI CU PRIVIRE LA CREȘTEREA ȘI DRESAREA CINIILOR-LUPI**. Ca să publicăm din nou materialele respective, ne este imposibil. Ca să vă mai livrăm revistele în care ele au apărut, de asemenea nu ne mai stă în putință, pentru că numărul dv. este mai mare decît al exemplarelor păstrate în colecția redacției. Nu se poate însă, dacă veți căuta, să nu găsiți, întregi, în colecțiile bibliotecilor, numerele respective. Ele sînt: 6, 18, 20, 22, 24, 26, 28, 30, 32, 33 și 34, din 1959. Dacă după ce le veți citi veți avea vreunelă nedumeriri, scrieți-ne și vă vom răspunde.

VASILE DIMOIU — Piatra Olt. Turnul înclinat din orașul italian Pisa este, dacă vreți, cel mai celebru, dar nu singurul care prezintă o asemenea caracteristică. Chiar în Italia mai sînt încă două turnuri înclinate (la Bologna), dintre care cel mai înalt depășește cu 43 de metri pe cel din Pisa (are 97 de metri înălțime). De asemenea, înclinată este și „Pagoda tigru-lui” din Sanhai (China). În sfîrșit, vă putem indica un turn înclinat și la noi în țară: este „Turnul trompetelor” din Mediaș, care are 74 m înălțime. Aceste înclinații se datoresc în general modificărilor survenite în solul pe care au fost așezate, dar se mai pot datoră și unor defecte de construcție (cum e cazul cu cel de la Mediaș).

MIOARA VASILIU — Cimpulung Muscel. Cauza pistriului rezidă în împrăștierea inegală a pigmentului melanic în piele. Singurul tratament radical constă în îndepărtarea stratului superficial al pielii (metodă brutală și dureroasă), care totuși nu dă nici o garanție sigură că pielea refăcută nu va prezenta aceleași deficiențe de pigmentare. Așa că cea mai practică metodă rămîne tot decolorarea cu ajutorul perhidrolului sau al hidrochinonei.

OCTAVIAN HÎNCU — Cimpina. „Theriak”, sau așa-numitul medicament universal, a existat într-adevăr în vechime și mai ales în Evul Mediu, cînd superstițiile și misticismul erau în floare. Originea lui a pornit de la cele 54 de plante pe care Mithridate le folosea pentru imunizarea împotriva otrăvirii. Mai tîrziu anestecul a ajuns să conțină extrase din peste 160 de plante și era recomandat de

către medicii acelor timpuri împotriva tuturor bolilor. Fierște că efectul era nul, ba poate, în unele cazuri, chiar nociv; dar oamenii îl acceptau, fiindcă știința nu le punea la dispoziție alte medicamente. Multe din plantele ce intrau în compoziția „theriakului” sînt folosite și azi în industria farmaceutică, dar nu la întîmplare, cum se proceda atunci, ci pe specificul fiecărei boli, în urma unor serioase cercetări de laborator și experiențe de clinică.

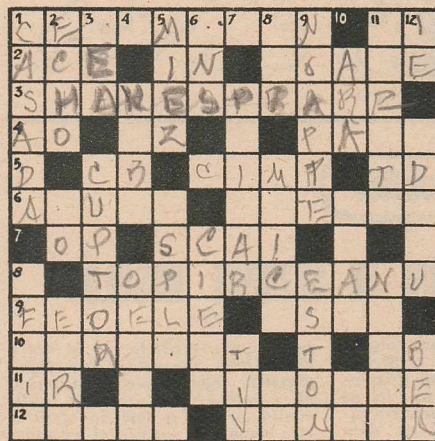
E. GHEORGHIU — Tecuci. La acordarea drepturilor unui salariat în raport cu studiile ce posedă se ține seama de actele din care se constată că a absolvit cursul elementar sau o școală profesională, medie (liceu), tehnică ori institut (facultate).

Cu excepția școlii elementare, pentru toate celelalte cursuri este necesară și diploma respectivă.

În cazul dv. se pot trece, în carnetul de muncă, la rubrica studii, cei doi ani de institut, însă acești ani nu vă conferă drepturi în plus, din punct de vedere al studiilor, față de oricare alt angajat, care posedă numai diploma de bacalaureat sau maturitate.

Pentru întocmirea carnetului dv. de muncă este necesar deci să prezentați unității la care lucrați, în primul rînd, diploma de bacalaureat sau maturitate și numai după aceea celălalt certificat cu cei doi ani de institut.

Cuvinte încrucisate ESTIVALĂ

ORIZONTAL: 1) Scriitor sovietic, autorul romanului „A treia vară” — În tinerețe! 2) Armele albinelor — Plantă textilă — Furnizor de... caniculi. 3) Autorul feeriei „Vîntul unei nopți de vară”. 4) Alfa și omega — Recuz — A scris „Sub arșita verii”. 5) Cobalt — Șes — Teodor Dunăreanu. 6) Provizie de iarnă pentru vericete — Dumnealui „în desfătare / Pierde vara cu cîntare”. 7) Operă — Plantă cu ghimpi „de care nu mai scapi”. 8) Autorul poeziilor „Rapsodia de vară”, „Sfîrșit de vară”, al parodiei „Vara la țară” ș.a. 9) Se emoționează ușor — A stîrnit. 10) Treaba... daracului — Capete de tub! 11) Pomadă — Rodă (mold.). 12) Patul... ștrandului — Compozitor român, autorul suitei simfonice „O zi de vară într-o gospodărie agricolă colectivă”.

VERTICAL: 1) Înghetată... anulată — Scriitor sovietic, autorul romanului „O vară neobisnuită”. 2) Nimfă a pădurii pe care Junona a osîndit-o să repete sfîrșitul vorbelor auzite — În loc! — Ca zilele de vară. 3) Haină! — Lună de vară. 4) Actor la Teatrul Municipal (Carol) — A lăsa să crească iarba după ce a fost cosită o dată. 5) Mijlocul fructului, al zilei și al verii — Răcitură. 6) Om — Cetățenesc. 7) Autorul compoziției „Furtună de vară”

— Îndoitură la o țesătură. 8) Localitate în Japonia — „Ca vînt vîrjmaș și mohorit / Ce pe-un măcieș pitic l-a scuturat / De-a mai rămas dintr-insul doar atît: / Un ghem de spini, ostil și speriat?” (G. Topirceanu) — În mare! 9) „... de vară”, poezie de Coșbuc — Locuitor din R.S.S. Estonă. 10) Muncete pămîntul — Poet ardelean, autorul poeziilor „Plugarul”, „Serisul” etc. — Pecete! 11) Pe seară — Națiune (inv.). 12) Cămașă cu flori — Vechiul nume românesc al orașului Adrianopole — A consuma lichide.

DEZLEGAREA JOCULUI „VITRINA CU CĂRȚI”, APĂRUT ÎN Nr. 32

ORIZONTAL: 1) Licurici — Dans. 2) Aratură — Poten. 3) Sol — Retor — Pao. 4) Nisa — Anonimă. 5) Bicolor — Du — Ev. 6) Ai — L — Denumire. 7) Z — Bice — Osebi. 8) Aleși — Ruc — O — C. 9) Cartofor — Avar. 10) Orb — Bum — Genii. 11) N — Apărători — V. 12) Ion — Nane — Acră. 13) Este — T — Artist.

Pe Stadionul olimpic se vor desfășura deschiderea și închiderea Jocurilor Olimpice, precum și întrecerile de atletism.

Correspondență din Italia

BUN SOSIT LA ROMA

de Franco FORTUNATTI

dictonul latin „toate drumurile duc la Roma” și-a pierdut de multă vreme, și din nenumărate cauze, semnificația. Anul acesta el este însă din nou în gândul celor mai buni sportivi din toate țările lumii, deoarece, începând de la 5 august și până la 12 septembrie, la Roma se va desfășura cea de-a XVII-a ediție a Jocurilor Olimpice.

În capitala Italiei sînt pe deplin pregătite pentru primirea a peste 7.000 de sportivi, peste 1.000 de ziaristi și a multor mii de turiști, iubitori de sport. Pentru ușurarea tra-

ficului, în Roma au fost tăiate noi străzi, care leagă direct centrul orașului cu bazele sportive. Orariul zilnic al magazinelor a fost prelungit (patronii speră de altfel să facă afaceri bune în această perioadă!), toate mărfurile poartă etichete olimpice, iar Ministerul Poștelor a emis diferite timbre consacrate întrecerilor olimpice.

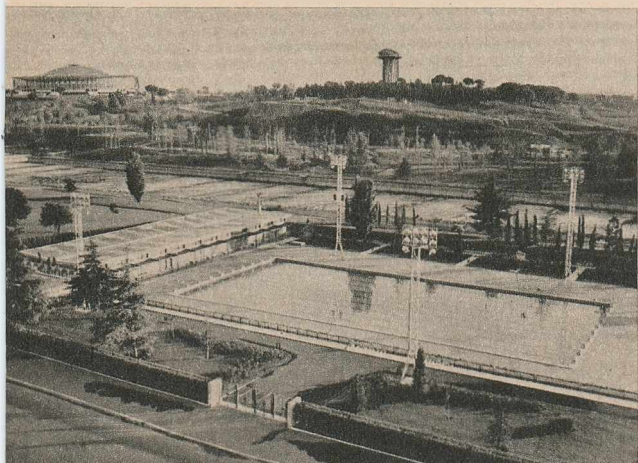
Pregătirile s-au desfășurat într-un moment deosebit al vieții politice italiene. Una dintre obiectiile formulate de fostul guvern Tambroni pentru a nu-și da demisia — demisie cerută cu tărie de masele populare în cadrul unor grandioase manifestații de stradă — a fost și aceea că „țara nu va putea să asigure buna desfășurare a întrecerilor, fiind lipsită de guvern”. Dar masele au răspuns că ar fi cu atât mai dezonorant ca oaspeții sosiți la Olimpiadă să fie găzduiți într-o țară condusă de un guvern profascist. Trebuie remarcat de asemenea că unele cercuri politice italiene s-au „pregătit” pentru Olimpiadă într-un anume fel, cu totul diferit de

spiritul care trebuie să anime o întâlnire internațională de asemenea importantă. Astfel, organizațiile neofasciste, faimoasa „Acțiune Catholică” și grupulețele de transfugi au încercat să învenineze atmosfera printr-o deșănțată campanie de calomnii la adresa țărilor socialiste și de preamărire a modului de viață occidental. Mai mult decît atât, după cum a relatat ziarul „Unità”, un birou special subordonat Vaticanului se îndeletnicește cu crearea în rândurile participanților la Olimpiadă a unei atmosfere de nelăcredere și de ostilitate reciprocă. Cu totul altfel însă așteaptă masele largi italiene această importantă manifestare sportivă internațională. Poporul italian dorește ca Jocurile Olimpice să fie o mare întâlnire în spiritul prieteniei între popoare. Roma este gata să primească pe cei mai valoroși sportivi — printre care și pe cei din România populară — urîndu-le ca, o dată cu marile performanțe către care ei tind, să facă să triumfe spiritul păcii și prieteniei între popoare.

Nava-scoală „Amerigo Vespucci”, care transportă flacăra olimpică de la Pireu (Grecia) pînă la Siracusa (Sicilia).

Piscina delle rose — unde vor avea loc întrecerile de polo pe apă.

La Basilica di Massenzio, construită în secolul al IV-lea al erei noastre, vor avea loc întrecerile de lupte clasice.

Vedere panoramică a satului olimpic. În prim-plan se văd clădirile în care vor fi cazonați sportivii. La stînga se vede Palatul mic al sporturilor, de formă circulară, unde se vor desfășura întrecerile de baschet și haltere.

Primul campion olimpic

de Al. MIRODAN

Indindu-ne la Olimpiada de la Roma trebuie, din prea multe idei care bat la hirtie în asemenea emoționantă împrejurare, să alegem una, reprezentînd, dacă nu greșim, ceea ce este mai semnificativ din punctul nostru de vedere, pentru jocurile care încep a se desfășura peste cîteva zile.

Se cuvine să vorbim despre niște inscripții. După cum se știe — presa lumii a dezbătut de mult și îndelung chestiunea — Stadionul olimpic de la Roma purta în ciatră o cantitate de inscripții fasciste lăsate moștenire de Mussolini și nestîrpite de moștenitorii lui din guvernele italiene din ultimii 17 ani. După cum se știe iarăși, în ciuda protestelor și a atragerilor aminte, oficialitățile au refuzat să șteargă inscripțiile, afirmînd că ele au caracter „istoric” sau documentar — sau cam așa ceva — și că zidurile nu pot fi epurate. În sfîrșit, după cum se știe, pînă mai deunăzi cercurile reacționare din Italia se înțeșteau pe poziția ca steagurile tuturor țărilor participante la Olimpiadă să se încline în fața lozincilor lui Mussolini. Se poate? Nu se poate, așa că la Roma s-a încins o bătălie în jurul cuvintelor, un duel surd, nervos, dar fără sînge, între cercurile olimpice progresiste și cercurile nu prea olimpice dar foarte reacționare, un fel de dispută ideologică la capătul căreia una dintre tabere trebuia, nu se putea altfel, să fie învingătoare și cealaltă înfrîntă. Nu s-au tras gloanțe în Piața Spaniei — s-au schimbat cuvinte; n-au căzut trupuri nefusulețite pe străzi — a căzut, lovită greu, o poziție. Atacată stăruitor și fără cruțare, hărțuită, împinsă de forța opiniei publice la perete, încăpăținarea reacțiunii a trebuit să plece capul. În ceasul al 12-lea, adică acum cîteva zile, corespondenții agențiilor de presă s-au repezit la telefon să transmită lumii, unli cu multumire, alții cu nelăgăduită iritare, că într-o noapte, la lumina palidă a lanternelor electrice, precum niște borfași incolțiți care se grăbesc să înapoieze păgubașului obiectele furate, îndărătnicii de ieri au pornit să șteargă inscripțiile de pe stadion. Noaptea. La lumina palidă a lanternelor electrice. Și rușinați. Rușinați că au pierdut și că au trebuit să piardă. Rușinați de licărul de ironie din ochii trecătorilor. Rușinați de slăbiciune.

Nu este vorba aici de o idee, mai degrabă decît de un fapt? Nu s-a petrecut aici, pe stadion, una din probele marilor întreceri dintre două lumi? Și nu s-a dovedit aici, încă o dată, tăria participanților progresiști și capacitatea lor de a învinge în întrecere? Într-o întrecere aspră, chinuitoare, îndelungă, dar pașnică, pentru că bătălia inscripțiilor a fost purtată și câștigată fără sînge.

Jocurile Olimpice de la Roma au început în noaptea lanternelor.

Primul campion: ideea coexistenței și întrecerii pașnice.

REDACTIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCINTEII

Căsuța Poștală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la
factorii poștali și difuzorii voluntari din
întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

PREȚUL EXEMPLARULUI 2 LEI

